

Earl și Hazel Lee

**CICLUL
UNEI
TRĂIRI
VICTORIOASE**

CICLUL UNEI TRĂIRI VICTORIOASE

Earl și Hazel Lee

Consilier editorial: Constantin Meisa

Redactor: Emanuel Vilciu

Copertă: Adrian Miu

Traducere din limba engleză: Daniel Păun,

Costel Jitaru,

Magdalena Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

LEE, EARL

**Ciclul unei trăiri victorioase / Earl Lee, Hazel Lee; trad.:
Daniel Păun, Costel Jitaru, Magdalena Balaban. - București:
Stephanus, 1999**

p. 72; cm.20

Tit. orig.(eng): The cycle of victorious living.

ISBN 973-9438-04-0

I. Lee, Hazel

II. Păun, Daniel (trad.)

III. Jitaru, Costel (trad.)

IV. Balaban, Magdalena (trad.)

28

Titlul original în limba engleză:

The cycle of victorious living

Traducerea după Revised Edition 1995

©1971, 1995 by Beacon Hill Press of Kansas City

©1999, Toate drepturile asupra ediției în limba română,

Rezervate Editurii Stephanus, București, România

Tipărită cu permisiunea Beacon Hill Press of Kansas City, MO, USA.

ISBN 973-9438-04-0

*Nu te mânia pe cei răi și nu te uita cu jînd
la cei ce fac răul; căci sunt cosiți iute ca iarba
și se veștejesc ca verdeala.*

*Încrede-te în Domnul și fă binele;
locuiește în țară și umblă în credincioșie.*

*Domnul să-ți fie desfătarea
și El îți va da tot ce-ți dorește inima.*

*Încredințează-ți soarta în mâna Domnului,
încrede-te în El, și El va lucra,*

*El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina
și dreptul tău ca soarele la amiază.*

*Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El.
Nu te mânia pe cel ce izbutește în umbletele lui,
pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele.*

Psalmul 37.1-7

22
16
10
4
3
2
1
0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

Prefața ediției în limba română

Nu-i de mirare că, în zilele noastre, multe planuri sau vise se destramă și, în majoritatea cazurilor, nu poți vorbi despre o viață victorioasă. Mulți se arată sceptici, obosiți sub povara lor, și spun că o viață victorioasă este un concept demodat, e un stil de viață ideal, dar imposibil.

Motivul este că astăzi, mai mult ca oricând, asistăm la o lipsă de dedicare în domeniile fundamentale ale vieții.

Aceasta conduce, fără îndoială, la lipsa de încredere, ceea ce produce inevitabil neplăcere, opusul delectării. Într-o asemenea situație nici nu poți vorbi despre odihnă.

Autorii cărții de față propun testarea a ceea ce unii numesc „concept demodat” și te invită să încerci în viața ta ce înseamnă trăire victorioasă, așa cum ei, noi și mulți alții au experimentat-o.

Sperăm ca biruința să devină o realitate în viața ta, și după completarea acestui ciclu, în orice moment sau într-o situație anume, să spui zâmbind, despovărat, odihnit că Domnul este Centrul vieții tale în Care îți găsești plăcerea, Căruia te dedici, în Care te încrezi și Care, în continuare, îți dă odihna.

-dp-

Pentru comentarii, întrebări, relații suplimentare ne puteți contacta la următoarea adresă:

Comitetul pentru Dezvoltarea Literaturii Creștine
a Bisericii Nazarineanului

Str. Theodor Speranția, nr. 96
Sector 3, București

Cuvânt înainte

Niciodată n-au existat atât de mulți oameni pe pământ ca acum! Și totuși, comparativ vorbind, nu au existat niciodată atât de puțini oameni care cred într-o viață adevărată!

Ei nu sunt încrezători în viață pentru că nu sunt dedicați Vieții: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14.6). Cineva a afirmat patetic că: „Singurul lucru pe care mi l-am dorit de la viață a fost să termin cu ea.” El dorea o eliberare și nicidecum un angajament. Angajamentul înseamnă să te implici, să te angrenezi, mergând drept înainte.

Earl Lee a descoperit adevărata viață în Isus Cristos. „Ciclul unei trăiri victorioase” prezintă patru componente fundamentale referitoare la această viață, descoperite în Psalmul 37. În acest modest „testament al dedicării”, interesul său primordial nu se concentrează pe expunerea unei doctrine, ci pe descrierea unui stil de viață. Prin cuvintele sale simple și directe, preocuparea pastorală neîntreruptă a autorului îi arată cititorului Calea, Adevărul și Viața – Cristos Însuși.

Paul S. Rees

Notă personală

Când casa de editură Beacon Hill din Kansas City ne-a sunat și ne-a anunțat că va publica din nou „Ciclul unei trăiri victorioase” am fost surprinși. Ne-au invitat să refacem unele porțiuni din carte și să adăugăm informații noi care ni se par mai interesante.

După multă reflecție și rugăciune, am decis să lăsăm conținutul cărții în mare parte neschimbat, cu excepția câtorva idei noi și a două capitole, unul introductiv și celălalt concluziv.

Acum ne aflăm în anul 1995. Prima apariție a cărții a avut loc în anul 1971, cu un Cuvânt înainte a lui Paul S. Rees, astăzi decedat. Cuvintele sale rămân actuale.

Sperăm că o întreagă generație va descoperi, prin parcurgerea actualei ediții, secretul Harului sublim al lui Dumnezeu, care ne permite să trăim o viață victorioasă și sfântă la adăpost de dezordinea și nesiguranța lumii noastre.

(Noi vom scrie alternativ, fără să ne departajăm contribuțiile.)

Earl și Hazel Lee

Prefață

În 1960 am atins un nou stadiu al vieții prin Duhul Sfânt. De curând îmi făcusem al doilea stagiul ca misionar în India și începusem să mă pregătesc pentru perioada în care, în Statele Unite, aveam să merg pe la diferite Biserici Nazarinene pentru a prezenta rapoarte despre lucrarea misionară din India și despre progresul spiritual al Bisericilor de acolo. Înainte de a părăsi India, Duhul Sfânt îmi confirmase că nu mă voi întoarce pentru un al treilea stagiul. Această dezvăluire a fost deosebit de zguduitoare pentru mine. În primul rând, iubeam India și îmi plăcea modul de viață de acolo. În al doilea rând, trecusem de o anumită vârstă și nu eram prea încântat să-mi schimb felul de viață. Pe când nava noastră se îndepărta de țărmul indian, o soră misionară a făcut semnul crucii. Ea nu-și dădea seama cât de potrivit era gestul ei de adio!

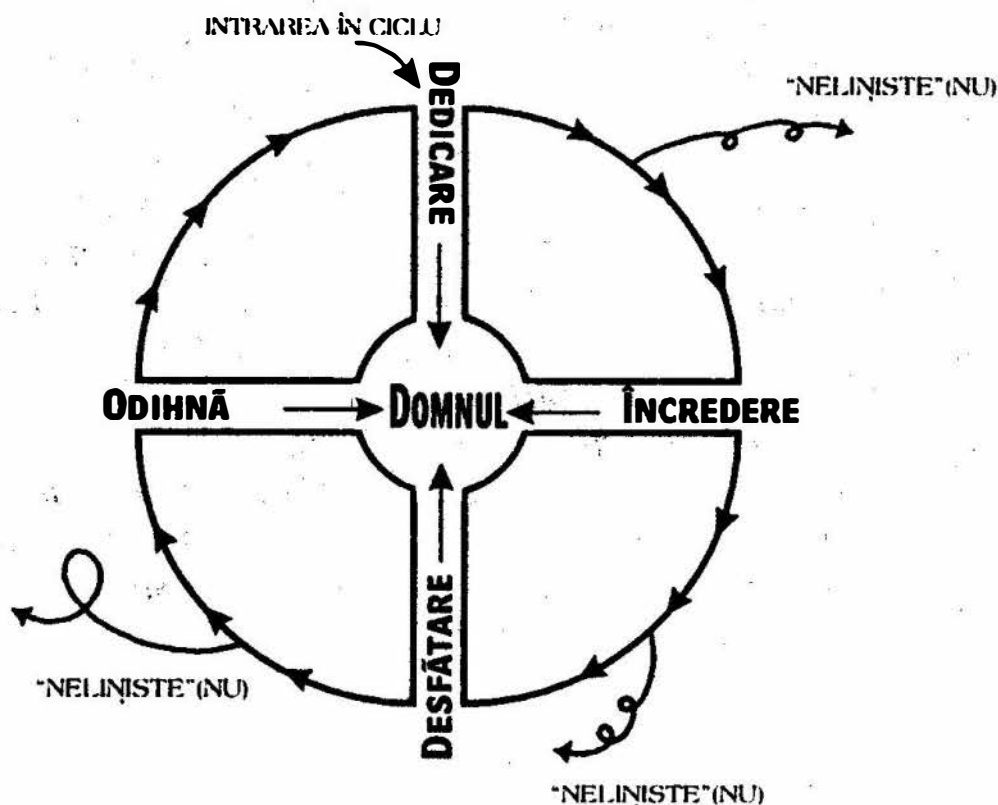
„Care sunt planurile dumneavoastră de viitor?” era întrebarea care mi se adresa cel mai adesea în acele zile. Chiar dacă încercam să explic direcția neobișnuită pe care Duhul Sfânt voia s-o dea vieții mele, privirile sceptice ale oamenilor nu făceau decât să se adauge la frustrarea mea crescândă. Ceea ce le spuneam părea a nu avea nici un sens, nici pentru ei, nici pentru mine, și devenisem dezorientat din punct de vedere spiritual.

În cursul lunii octombrie 1960, aflându-mă într-un tur misionar în statul Oklahoma, l-am mărturisit Domnului că aveam nevoie de un duh liniștit și de o promisiune sigură. Răspunsul pe care l-am primit era atât de simplu, încât mi-a venit greu să-l accept, dar nu mă îndoiam că

Dumnezeu îmi vorbise. Cu vântul Său a fost: „Știi care este voia Mea pentru astăzi; Eu Mă voi îngriji de ziua de mâine”.

Am simțit o pace interioară; Dumnezeu îmi aducea existența la cel mai mic numitor comun – voia Sa pentru astăzi. Acest lucru era cel mai important. Deși totul se întâmpla cu nouă luni înainte ca eu să am vreo idee cum va arăta viitorul și ce avea să ne rezerve mie și familiei mele, în acea zi am pășit într-un nou stadiu de viață. Duhul meu experimenta o mișcare ascendentă, foarte asemănătoare cu aceea a unei nave care se deplasează pe canal de la o ecluză la alta. Convingerile pe care le-am câpătat în această perioadă sunt „Ciclul unei trăiri victorioase”.

Diagrama ciclului unei trăiri victorioase își are originea în adevărurile cuprinse în Psalmul 37. Ea ilustrează perioadele de pace ale unei vieți înscrise pe orbita spirituală. Frământarea ne propulsează întotdeauna în afara orbitei. Dar putem rămâne în ciclu dedicându-ne, încrezându-ne, desfătându-ne și, în final, odihnindu-ne. Isus Cristos este Centrul minunat al trăirii victorioase. Cuvintele „în Domnul” ne dau cheia. Cred că o examinare mai profundă a acestor adevăruri pe parcursul următoarelor capitole îi va conduce și pe alții spre o nouă viață în Cristos, dinamică, plină de Duhul Sfânt.

1

Ritmul - Bătaia inimii lui Dumnezeu

Cu Isus Cristos ca Domn al vieților noastre, o dată integrați în acest ciclu al trăirii victorioase, ne situăm în mijlocul unui foarte frumos model centrat în jurul lui Dumnezeu și al voii Sale cu privire la noi. Acest ciclu nu este nici mecanic, nici automatizat. Nu este motorizat. Este carne și oase, minte și inimă, mișcate de Duhul Sfânt. Este relația unei părți cu alta și a părților cu întregul. *Dedicarea* este asociată cu *încrederea*, *încrederea* cu *plăcerea*, *plăcerea* cu *odihna*, toate fiind părți ale Autorului plenitudinii: Isus Cristos. Prin puterea Duhului Său Sfânt, noi avem simetrie, echilibru și ritm în existența noastră de creștini.

Sănătatea reprezintă un ritm biologic. Oamenii de știință îl numesc *ritmul circadian*. Trupul funcționează ca un tot unitar, fericit și sănătos. Boala rupe acest ritm, cauzând neliniște, durere sau chiar moarte.

Necazul poate perturba oricând ritmul meu spiritual, provocând supărare și durere. Tot echilibrul meu spiritual încetează să mai funcționeze dacă problema nu este descoperită și tratată. Trebuie să fac față situației, să mă rog, să caut ajutorul divin și, din nou, să încredințez problema în mâna lui Dumnezeu. Unul dintre enoriașii mei mi-a spus destul de recent: „Pastore, «de ce?» este cea mai mare capcană dintre toate!”

Scripturile sunt pline de expresii și promisiuni frumoase. Una dintre cele mai remarcabile se află în Geneza

8.22, legământul făcut de Dumnezeu cu Noe după potop: „*Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea*“.

Aceste cuvinte simple surprind ritmul răsăritului și al apusului de soare, ritmul valurilor și al lunii, revenirea anotimpurilor și toată grandoarea Dumnezeului Creator în modelele divine ale Universului Său.

În Fapte 10.38 Petru vestește: „*Dumnezeu L-a uns pe Isus din Nazaret cu Duhul Sfânt și putere, și ... El a mers din loc în loc făcând bine... pentru că Dumnezeu era cu El*“.

Frumusețea ritmului ce caracteriza viața Domnului nostru, gravitând în jurul Tatălui Său din ceruri, ne este relevată de faptul că „*EL umbla din loc în loc, făcând bine*“. EL este Exemplul nostru, făcându-ne capabili să trăim ca EL în puterea Duhului Său.

Dacă veți medita la ciclul unei trăiri victorioase, aproape că veți putea auzi vâjăitul roții de tors :

Dedică-te – Domnului

Încrede-te – în Domnul

Găsește-ți plăcerea – în Domnul

Odihnește-te – în Domnul

Materialul din care este făcută viața, țesătura, urzeala ei se găsesc în Psalmul 37.

Într-unul din desenele animate numit „Alune“, Sally stă întinsă pe pat cu acea expresie hazlie pe care numai Charles Schulz o poate desena. Ea spune „Alarma de la ceasul meu nu s-a declanșat“. Se scoală și se îndreaptă spre Charlie Brown care ține un castron cu fulgi de cereale în mână. Sally ia ceasul deșteptător și spune: „Poate că am întors prea mult cheița... Câteodată dacă răsucești arcul prea mult, alarma nu se mai declanșează“.

În acest timp Charlie Brown își mănâncă fulgii de cereale, bombănind ca pentru sine: „Într-un fel și noi suntem așa!“

Răsucind prea mult arcul unui ceas, poți opri ticăitul sa cadat sau chiar poți cauza ruperea acestuia. O definiție pentru responsabilitate poate fi „capacitatea de a răspunde“.

Cea mai puternică dovadă în acest sens pentru mine este capacitatea de a-I înmâna totul lui Dumnezeu, fără a păstra vreun capăt de ață, altfel întotdeauna există pericolul să te împiedici de ea.

Vă amintiți plăcerea pe care o aveam când săream coarda? Întregul joc se bază pe ritmul în care era mînuită coarda și pe efortul de a sări brusc fără să ne târșăim picioarele. În mod aproape asemănător, ni-l imaginăm pe Pavel la un capăt al corzii și pe Dumnezeu la celălalt capăt, așa cum scrie într-o Epistolă: „*Bucurați-vă în Domnul*”; și, continuând să învârtă coarda, adăugă: „*Iarăși zic: Bucurați-vă !... Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus*” (Fil. 4.4, 6-7).

Harul lui Dumnezeu dă ritm vieților noastre. Auziți-l în versetul acesta: „*Dar dacă umblăm în lumină, după cum EL Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat*” (1 Ioan 1.7). Ce ritm!

Un călător experimentat își imprimă un ritm de mers propriu, lejer, și știe să se bucure de tot ce vede: flori, munți, păsări, izvoare – sau chiar mașini, oameni și spații verzi din orașe. Avem părtășie și suntem spirite înrudite cu toată omenirea și cu natura atâta timp cât umblăm în frumoasa lumină a lui Dumnezeu.

Tocmai îmi sortam bagajul pe docurile din Bombay, când, spre uimirea mea, am văzut un vagon de marfă greu pus în mișcare pe șine nu de un motor, ci de 20 de muncitori tineri! Cântecul lor slab, dar ritmat ajungea până la mine. Se aplecau înainte, fredonau, își trăgeau respirația, se aplecau din nou și împingeau, transformând, printr-un efort conjugat și obositor, agrementat cu cântec, imposibilul în posibil.

Există ritmuri care ne ajută să „ne punem în mișcare cele mai bune părți interioare“. Harul lucrează în inimile noastre atât la bucurie cât și la suferință. Când necazul ne doboară, strigăm împreună cu George Herbert: „Cine ar fi crezut că inima mea zbârcită își va recăpăta prospețimea?“ Însă viața, cu ritmurile ei, merge mai departe, slavă Domnului, iar primăvara vine din nou după o iarnă stearpă și rece.

Multe zicale atribuite lui Isus nu figurează în Evanghelii. Una dintre acestea are un tâlc adânc: „Răstoarnă orice piatră, și *Eu* sunt acolo.“ Nu contează cât de grea este o situație, nici cât de străin sau îndepărtat este locul în care te găsești, Isus a fost și este acolo!

Când ai ajuns să trăiești o viață victorioasă, o catastrofă „murdărește“ lumina ta spirituală și simți că ai rătăcit calea. De unde să începi? Unde să te duci? Nu cunosc nici un răspuns mai bun decât să faci următorul lucru care trebuie făcut, chiar dacă este vorba de o sarcină mică și neînsemnată, ca de exemplu pregătirea unei mese, spălarea unei ferestre, strângerea patului, condusul mașinii spre serviciu, o întâlnire obișnuită cu niște oameni ca oricare alții. De asemenea, continuă să răstorni pietrele sau barierele atunci când le întâlnești. Îl vei găsi pe Dumnezeu și acolo – și acolo – și acolo. Deoarece EL a promis: „...*cu nici un chip nu te voi părăsi*“ (Evr. 13.5). Continuă să păstrezi în stare de funcționare primul principiu al ciclului – dedică-te.

„De ce mi s-a întâmplat tocmai mie?“ Dedică-te!

„Viața nu e corectă“. Dedică-te!

„Am încercat întotdeauna să-L ascult pe Dumnezeu. Ce am putut greși?“ Dedică-te!

„Nu merită să-ți porți crucea. Totul este pe dos în lumea asta.“ Dedică-te!

„Ajută-mă, Doamne! Am rătăcit calea. Nu mai am legătura cu Tine sau cu voia Ta.“ Dedică-te! Încrede-te! Găsește-ți plăcerea în Domnul!

„Îți mulțumesc, Isuse! Prin credință, știu că Tu ești acolo.“ Dedică-te! Încrede-te! Găsește-ți plăcerea! Odihnește-te! Odihnește-te în Domnul!

Vagonul de marfă se va urni din loc pe șine. Coarda va începe să se învârtă. Fusul se va pune în mișcare.

Cea mai dificilă experiență pe care o putem trăi este necazul. Mai devreme sau mai târziu, toți vom simți răsuflarea lui rece. Conform dicționarului, durerea este „suferința mintală profundă, deseori continuă, cauzată de un sentiment de pierdere, dezamăgire, remușcare sau regret“. Există un ritm ciudat în durere. Valuri de suferință vin și se retrag din viețile noastre. Când are loc refluxul durerii este bine să știm unde putem găsi răspunsul. În umbră, Domnul stă pregătit să ne apere, indiferent dacă Îl vedem sau nu. Și, într-o zi, așa cum valurile vin și se retrag, va veni și momentul eliberării, atunci când ne încredințăm durerea în mâinile străpunse de cuie ale Aceluia Care ne înțelege. *„Totuși, EL suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui“* (Is. 53.4).

Cum putem să ne găsim plăcerea în Domnul în momentele de suferință? Evrei 13.15 ne spune: *„Prin El, să aducem întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă“*. Este un privilegiu divin să suferim pentru Cristos; în felul acesta suferința devine eliberatoare. Bucuria noastră se va datora convingerii că am fost creați după chipul Său.

Dacă suferința noastră devine salvatoare, la rândul nostru noi suntem capabili *„prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!“* (2 Cor. 1.4) Domnul nostru a cunoscut partea nevăzută a suferinței. Într-o zi, de pe coasta dealului, EL a privit mulțimea și, plin de compasiune, a zis: *„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați“* (Mt. 5.4). Există oare o mângâiere mai mare ca aceea de a putea, o dată în plus, să întinzi mâna spre fratele sau sora ta care se află în suferință?

Un tânăr lovit de o boală fatală îi scria prietenului său despre timpul scurt pe care-l mai avea de trăit. În scrisoare, el își exprima credința fermă prin aceste cuvinte: „Dragostea lui Dumnezeu este mai adâncă decât cea mai adâncă mare și nu are nici flux, nici reflux.“ Câtă încredere!

Pentru a avea un ritm adevărat, trebuie să existe în viața noastră o constantă, un absolut. Aceasta este marea dragoste a lui Dumnezeu. EL este întotdeauna acolo și în El nu există *„nici schimbare, nici umbră de mutare“* (Iac. 1.17).

Ciclul unei trăiri victorioase se rotește în jurul dragostei lui Dumnezeu. De acolo începe de fapt ritmul – din bătaia inimii Lui – și tot acolo se și întoarce.

Nu te neliniști

Cu mulți ani în urmă am fost rugat de către o organizație religioasă să abordez subiectul unei vieți victorioase. Datorită unei greșeli de culegere subiectul a fost anunțat ca „Ciclul unei vieți în stil victorian”. Eram chiar amuzat de efectul produs de această greșeală. Viața creștină nu înseamnă nicidecum rigiditate (ca în timpul reginei Victoria), insuccese, prohibiții, interdicții sau plictiseală. Oamenii care, așa cum s-a exprimat și Thoreau, „își duc viața într-o disperare tăcută” constituie o adevărată problemă a trăirii religioase de astăzi. Ei sunt neliniștiți. Dumnezeu vrea ne elibereze de neliniștea continuă. EL a pregătit o viață din belșug, prin puterea Sfântului Duh, pentru inima predată pe deplin.

Putem noi să trăim într-o pace desăvârșită? Mai întâi, trebuie să ne punem de acord cu privire la semnificația cuvântului „neliniște”. Ceea ce pentru unii este o „pacoste”, pentru alții este un „lucru normal”. Indiferent ce interpretare dăm acestui cuvânt, un singur adevăr vital este clar: Duhul Sfânt nu dorește ca viețile noastre să se uzeze într-o permanentă stare de conflict. *Nu te mânia* reprezintă mai mult decât o directivă pastorală; este o cerință divină.

David s-a confruntat cu o îngrijorare îndreptățită în Psalmul 37.

Citind despre păgânii cărora le mergea bine și despre oamenii răi care stăteau în calea celor neprihăniți, îți vine să crezi că David tocmai răsfoise unul dintre cotidienele

noastre de mare tiraj. Totuși, încă de la început, sfatul său este „*Nu te mânia*”.

Scriindu-le filipenilor, Pavel spunea: „*Nu vă îngrijorați de nimic*” (4.6), în schimb, rugați-vă pentru tot; spuneți lui Dumnezeu nevoile voastre și nu uitați să-I mulțumiți *Lui* pentru răspunsurile date. Dacă faceți așa veți trăi pacea lui Dumnezeu, care este mult mai minunată decât ar putea mintea umană să înțeleagă. Pacea Sa vă va ține gândurile și inimile voastre în liniște și odihnă, atunci când vă încredeți în Domnul Isus Cristos (v. 6-7). În mod repetat, privirile ne sunt îndreptate spre marele Centru, Isus Cristos.

Pavel nu a scris aceste cuvinte într-un hotel luxos – ci în închisoare. Dar tonul și întreg cuprinsul Epistolei sale către Filipeni ne dau impresia că, în temniță, el își găsisese ciclul unei trăiri victorioase. Apostolul folosește expresii ca: „*Nu vă îngrijorați de nimic*”; „*Am avut o mare bucurie în Domnul*” (v. 10); „*Pot totul în Cristos*” (v. 13); „*Bucurați-vă totdeauna în Domnul*” (v. 4); „*și pacea lui Dumnezeu... vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus*” (v. 7); „*și Dumnezeul meu să îngrijească de toate nevoile voastre*” (v. 19); „*și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă*” (v. 12) și „*a lui Dumnezeu și Tatăl nostru să fie slava în vecii vecilor*” (v. 20).

Învățăturile lui Isus au aceeași structură: „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu*” (Mt. 6.33), „*Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine*” (v. 34), „*... ci strângeți-vă comori în ceruri*” (v. 20), „*Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp*” (v. 28) și „*Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide*” (7.7).

Oswald Chambers spune: „Neliniștea și îngrijorarea sunt cauzate de faptul că ne facem planuri fără să ne gândim la Dumnezeu”. Lucrul acesta ne distruge viața asemenea paraziților sau insectelor care distrug frunzele.

Îmi place să am grijă de trandafirii, cameliile și azaleele mele. Odată o tufă de camelii dintr-un colț al stratului de flori începuse să se cam ofilească. Buruienile crescuseră

în jurul ei sufocând-o, deși îi dăduseră câțiva boboci. Așa că m-am hotărât să-i redau frumusețea. M-am apucat să curăț planta de buruieni și nu mică mi-a fost mirarea când am descoperit cauza. Pe spatele frunzelor și la rădăcini am găsit o mulțime de melci bine hrăniți. Cu ajutorul unor substanțe contra dăunătorilor am reușit să-i îndepărtez și, din acea zi, planta are în fiecare an cei mai frumoși boboci și cele mai frumoase flori.

Neliniștea este melcul de pe spatele frunzei; dacă vrem să avem frunze proaspete și frumoase trebuie ca acești melci ai neliniștii să dispară. Dumnezeu are un plan special pentru îndepărtarea lor. Este o parte din ciclul unei trăiri victorioase.

Tensiunea este un lucru normal și natural în viață. Fără ea nu am fi decât o coardă de vioară care, nefiind întinsă, nu va scoate nici un sunet. Această tensiune folosită nu este unul și același lucru cu îngrijorarea distructivă. Îngrijorarea poate fi asemănată cu motorul unei mașini de curse în timpul testărilor tehnice. Benzina, zgomotul îngrozitor și fumul nu ne duc nicăieri. Dar îngrijorarea pozitivă (tensiunea creativă de care vorbeam) face posibilă deplasarea automobilului cu cea mai mare viteză, pe pistă. Folosește puterea pe care ți-a dat-o Dumnezeu pentru rezolvarea unei situații ce te-ar putea determina să intri în panică.

Te situezi pe o treaptă mai înaltă când afirmi: *„Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât credem sau gândim noi, a Lui să fie slava...”* (Ef. 3.20-21). Acest pasaj din Scriptură ne poartă prin locuri felurite. Este o cale lungă de la îngrijorare, nerăbdare și încremenire până la o stare de paralizie. Când știu că am ceva de făcut, că trebuie să văd pe cineva, nu am liniște până nu rezolv problema. Cei mai mulți dintre noi nu înlătură îngrijorarea prin rugăciune, ci printr-o faptă. Cineva trebuie să miște schimbătorul de viteze și să demareze, nu-i așa?

E. Stanley Jones povestește despre o pasăre din India pe care el o numește „campioana pesimismului”. În timpul

zilei, pasărea cântă peste tot „păcat-să-faci-asta“. Iar, în timpul nopții, se spune că doarme pe spate, cu picioarele în sus, vrând să împiedice cerul de la prabușire!

Foarte adesea ne scuzăm spunând: „Păi, de felul meu sunt o fire care se îngrijorează ușor!“ Îngrijorarea nu trebuie să fie lesne justificată! Este un cancer malign care, rămas netratat, va roade interiorul tău spiritual până când îți va distruge viața. Singurul mod prin care putem să scăpăm de această maladie este să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să o opereze – deoarece *îngrijorarea ne propulsează afară de pe orbită*. Este celula bolnavă care nu funcționează corect, refuzând să se alăture celulelor sănătoase din organism. Se izolează și, neacceptând să colaboreze cu celelalte, poate aduce moarte. Simptomul trebuie tratat cu repeziciune, fără menajamente. Nu putem să rezolvăm această problemă singuri. Doar Duhul Sfânt eliberează sufletul de duhul de neliniște, prin Har.

Neliniștea este definită astfel: „a te mânia, a te îngrijora, a distruge, a roade, a necăji, a supăra, a tulbura“. Isus ne spune în Marcu 4.19: „...*dar năvălesc în ei grijile lumii.... care îneacă Cuvântul*.“ Neliniștea include :

- Teama
- Resentimentul
- Invidia
- Tensiunea (distructivă)

Câteodată Charlie Brown este un adevărat teolog. Într-unul din desenele animate îl vedem pe Linus târându-și pătura după el și spunând: „Arăți cam abătut, Charlie Brown“. Iar Charlie răspunde: „Școala asta îmi dă bătaie de cap“. Apoi adaugă: „Mă îngrijorează grija mea excesivă pentru școală“. Se așază împreună pe o buturugă, iar Charlie face o ultimă observație: „Îngrijorările mele au îngrijorări!“ La puțin timp după ce am folosit această ilustrație referitoare la Charlie Brown într-una dintre slujbele mele duminicale, am primit următoarea scrisoare:

Dragă pastore Lee,

Doresc să spun: „Slavă lui Dumnezeu!” câtă vreme recunoștința este încă proaspătă în inima mea. De la o vreme sunt tulburată de un verset. În noua versiune a Bibliei engleze, în Filipeni 4.5-6, se spune: „Domnul este aproape; nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri”. Dumnezeu știe că am fost sfâșiată de temeri asupra unor lucruri ne semnificative. Citatul dumneavoastră din Snoopy (personaj de desene animate) despre îngrijorări ale îngrijorărilor cred că mi s-a potrivit de minune. Mesajul dumneavoastră despre „Nu te mânia / tulbura” a fost exact ce aveam nevoie. Toate îngrijorările și supărările mele le-am lăsat la altar, slăvit fie Domnul! Iar acum afirm că versetul de mai sus, mai precis cea de-a doua parte a sa, referitoare la „cu mulțumiri” și slavă, este ceea ce face ca prima parte să devină realitate.

Această scrisoare mi-a încălzit inima, văzând un creștin care a descoperit un nou nivel al vieții victorioase. Cât este de minunat să înțelegi că „toate poruncile lui Dumnezeu sunt posibile prin El!” Tatăl nostru ceresc nu ne cere niciodată să facem ceea ce El nu ne poate ajuta să facem, prin harul Său. Este un Tată iubitor, prevăzător Care spune: „Nu te neliniști!” El dorește să ne ridicăm la nivelul unei vieți mult mai bogate din punct de vedere spiritual, deasupra atmosferei poluate de neliniște.

Când zic: „Nu te neliniști” nu înseamnă că vă propun un mod de viață imposibil. Există un ciclu al trăirii biruitoare care ne învață că viața are întotdeauna un sens ascendent, optimist. Când ne dăm seama că devenim victime ale neliniștii, că suntem propulsați în afara orbitei, trebuie să ne cerem iertare și să ne reintegrăm în ciclu, dedicând încă o dată căile noastre Domnului.

Dedică-te - Măinile jos

David spune: „*Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra, El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca soarele la amiază*” (Ps. 37.5-6). Totul începe cu dedicarea.

Dedicarea este mai mult decât o hotărâre entuziastă care ar putea să schimbe viața cuiva pentru numai câteva zile pline de trăiri intense. Ea este un act de voință care schimbă întregul stil de viață. Dedicarea reprezintă poarta de intrare în ciclul vieții biruitoare.

Adevăratul sens al cuvântului „dedicare” mi-a venit în minte în timp ce citeam Psalmul 37 în dialectul indian Marathi. În marathi versetul sună cam așa (îl reproducem într-o traducere literală): „*Înmânează-te Domnului așa cum ești și cu ceea ce ai – cu palmele întoarse în jos!*” Să presupunem că țin în mână o bucată de cretă și te rog să mi-o iei. Tu te îndrepti ca s-o iei din mâna mea întoarsă cu palma în jos. În același fel, dedicarea înseamnă că ne întoarcem palmele și lăsam să cadă absolut tot ce ținem în ele. Acest gest în sine implică o exersare a voinței. Îmi amintește de cuvintele lui Oswald Chamber: „Nu mă interesează ce se va întâmpla dacă mă supun. Trebuie să mă abandonez pe mine însumi chemării lui Dumnezeu, într-o predare necondiționată și, zâmbind, să mă spăl pe mâini de ceea ce va urma”. Această rugăciune este mai mult decât „Ia tu asta!”, este „Eu Ți dau!”. Diferența mi se pare destul de pronunțată. Este rugăciunea pe care am făcut-o în acea zi, în Oklahoma, când am atins un nou nivel al trăirii pline de Duhul Sfânt.

Dedicarea este atât un proces inițial cât și unul permanent. Noi intrăm în acest ciclu prin dedicare. Nevoia, problema, cerința arzătoare sunt toate încredințate lui Dumnezeu. Dar mintea rămâne destul de activă și, în acest moment, apare Satan care își începe tiradele acuzându-ne. Ori de câte ori ispita de a ne neliniști ne copleșește, trebuie să-i spunem adversarului că problema cu care el crede că ne supără este acum în mâinile lui Dumnezeu și, ca atare, își pierde timpul „înțepându-ne” cu săgețile lui otrăvitoare.

Satan nu este atotștiutor – trebuie să i se spună că avem siguranță. „*Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi*” (Iac. 4.7). Trimite-l la Avocatul tău cel mare, Isus Cristos. Isus cunoaște adâncul inimii tale și dorința ta. EL știe de asemenea cum să te protejeze și cum să te ajute să-ți stăpânești emoțiile.

Adesea dorința a fost asemănată cu cârma unei bărci. Dar te-ai gândit vreodată cât de mare este barca în comparație cu cârma?

Emoțiile contribuie de cele mai multe ori la modelarea conștiinței noastre. Oricum, așa cum spune Fenelon: „Religia adevărată sălășluiește în voința noastră de a ne supune Domnului”.

Dacă cineva ar avea dorința de a-mi distruge reputația și ar începe să acționeze ca atare, eu nu mi-aș pierde timpul discutând cu el. Mi-aș încredința cauza în mâinile unui avocat competent și l-aș sfătui imediat pe calomniator să ia contact cu avocatul meu. Când ești ispitit să retrăiești perioada de dinaintea dedicării, durerea și lupta acelor zile, și când simți cum, încet, încet, îndoiala își face loc în sufletul tău, amitește-ți că ai un Avocat și spune-I: „Îți mulțumesc, Doamne – eu cred!”

Traducerea direct din ebraică pe care o dă Osterly cuvântului „dedicare” are o mare importanță pentru creștini. În original, cuvântul ne duce cu gândul la „rostogolire, răsucire, întoarcere...”, a te arunca din tot sufletul în brațele lui Dumnezeu, știind că EL va avea grijă de tine”.

În toiul luptei, – luptă în sens figurat – pentru a fi umplut de Duhul Sfânt, J. Edwin Orr s-a rugat: „Acum, Doamne, Îți voi înmâna Ție problemele mele.“ Dar nu s-a întâmplat nimic. Întrucât trebuia să ia o hotărâre în legătură cu partenera de viață și, din acest motiv, era foarte frământat, rugăciunea lui a continuat: „Doamne, Ți-o încredințez Ție“. Și totuși nimic nu s-a întâmplat. Într-o zi, disperat, a strigat: „Doamne, Îți încredințez Ție alegerea carierei mele“. Dar nimic nu s-a întâmplat. În cele din urmă, el s-a eliberat complet și s-a rugat: „Doamne, mă predau Ție cu totul. Îți dedic voia mea, ca să-Ți aparțin.“ În acel moment de dedicare deplină, Duhul Sfânt a venit cu puterea curățirii.

Vizitând centrul spațial de la Cape Canaveral, în Florida, am fost impresionați de ingeniozitatea oamenilor în încercarea lor neobosită de a descoperi secretele universului nostru. Am citit lista verificărilor necesare făcute fiecărei nave spațiale înainte de lansare. Chiar înainte de ultimul articol care trebuia să fie controlat, „portanta“, era scris un singur cuvânt: „Dedică-te“. Astronauții trebuie, la rândul lor, să fie pregătiți din punct de vedere psihic pentru lansare, probabil o combinație între încântare și un soi de teamă în fața lumii necunoscute care se deschide în spațiul cosmic.

Noi, cei care Îl urmăm pe Domnul nostru în aventura unei trăiri victorioase, avem nevoie o dedicare completă, de acceptarea necondiționată a căii și a legilor Sale.

Odată lansați, astronauții nu se mai pot răzgândi. Același adevăr este valabil și pentru noi, cei care-L urmăm pe Cristos. Dedicarea înseamnă să privești înainte, dar și „să uiți tot ce este în urmă“ (Fil. 3.13).

Dedicarea pretinde responsabilitate și disciplină. Ea cere să acordăm prioritate exigențelor lui Cristos în dauna propriilor noastre dorințe și planuri. Înseamnă „să cedezi tu și să-I dai voie lui Dumnezeu.“

Barbara Johnson, autoarea cărții *Unde se duce o mamă să demisioneze?* precum și a altor scrieri adresate celor în necaz, definește altfel cuvântul „a ceda“:

1. A ceda nu înseamnă *a nu-ți păsa*; înseamnă că nu poți *să faci* acest lucru pentru altcineva.

2. A ceda nu înseamnă *a te opri*; ci a-ți da seama că nu poți *să controlezi* pe altcineva.

3. A ceda nu înseamnă *a da posibilitatea*, ci a permite altora să învețe din *consecințele* naturale, firești.

4. A ceda înseamnă a admite *lipsa de putere*, ceea ce vrea să spună că *rezultatul* nu se află în mâinile tale.

5. A ceda nu înseamnă a încerca să schimbi sau *să dai vina pe altul*; eu nu pot să mă schimb *decât* pe mine însumi.

6. A ceda nu înseamnă *a te îngriji*, ci *a-ți păsa*.

7. A ceda nu înseamnă a încerca *să rezolvi*, ci *a fi sprijin*.

8. A ceda nu înseamnă a judeca, ci *a-i îngădui* și altuia să fie o ființă umană.

9. A ceda nu înseamnă a te afla în *miezul* evenimentelor încercând să controlezi deznodământul, ci *a permite* și celorlalți *să-și realizeze* propriul lor deznodământ.

10. A ceda nu înseamnă *a proteja*, ci a-l lăsa și pe celălalt să înfrunte realitatea.

11. A ceda nu înseamnă *a nega*, ci *a accepta*.

12. A ceda nu înseamnă *a cicăli* (a certa) sau a discuta în contradictoriu, ci *a-ți cerceta propriile* defecte și a le corecta.

13. A ceda nu înseamnă *a ajusta* totul conform dorinței tale, ci *a lua fiecare zi* așa cum îți este dată și a te bucura de fiecare clipă.

14. A ceda nu înseamnă *a critica* și *a pune la punct*, pe oricine, ci a deveni *cea mai bună persoană* posibilă.

15. A ceda nu înseamnă *a regreta* trecutul, ci *a crește* și *a trăi* pentru viitor.

16. A ceda înseamnă *a-ți fi mai puțin frică*, a crede în Cristos mai mult și a da gratis dragostea pe care EL ți-a dat-o.

Adevărata dedicare înseamnă că ne predăm Lui, cu tot ceea ce suntem, complet și necondiționat. Când punem condiții, palmele noastre sunt îndreptate în sus. O dedicare completă înseamnă că *palmele noastre sunt îndreptate în jos*. Acesta este singurul mod prin care putem să ne integrăm în ciclul unei trăiri victorioase.

Oswald Chambers ne amintește că noi controlăm numai ceea ce înțelegem. Însă dedicarea cere credință în caracterul, natura lui Dumnezeu, și nu credință în faptele, în circumstanțele pe care le vedem sau înțelegem.

Dedicarea nu este numai un început, ea este un proces. Suntem ființe umane schimbătoare. Ne confruntăm cu situații noi, și, de fiecare dată, „apar“ probleme noi în acest ciclu. Dar procesul, o dată învățat, devine un mod victorios de viață. Pentru fiecare situație nouă, avem parte de o lumină nouă. De fapt, niciodată nu veți „atinge“ perfecțiunea cunoașterii și nu veți înceta să învățați și să aplicați principiile victoriei.

Într-un articol scris pentru cotidianul *Daily Times* din Anchorage, Alaska, Robert Atwood descria urmările unui cutremur de pământ ce avusese loc în Vinerea Paștelui, în 1964. A ajuns acasă de la lucru cam pe la ora 5:30, când soția tocmai se pregătea să plece la cumpărături. Pentru un moment s-a gândit s-o însoțească, dar, până la urmă, a hotărât să rămână acasă și să exerseze la trompetă.

Tocmai începusem să exerseze la trompetă când a început cutremurul. Cutremurele de magnitudine mică nu sunt neobișnuite aici, dar întotdeauna am învățat că, în acele momente, trebuie să mă opresc de la orice activitate și să fiu atent la ceea ce se petrece în jurul meu. Era evident că acest cutremur nu avea să fie atât de mic. Candelabrul făcut dintr-o cârmă de vapor se balansa îngrozitor. Cădeau lucruri care până atunci nu căzuseră deloc. M-am îndreptat spre ușă cu trompetă în mână. Acolo am

văzut cum peretele se îndoaia literalmente sub puterea undei de șoc. Pe șosea m-am întors și mi-am văzut casa clătinându-se și gemând îngrozitor, ca un bolnav pe moarte. Era ca și cum cineva întindea de ea, o contracta și deforma, cu o putere imensă. Mi-am dat seama că în curtea noastră copacii înalți începeau să se dezrădăcineze și, fiind în pericol, m-am retras într-un loc pe care îl credeam sigur. Fugind, am zărit crăpături care se formau în pământ. Bucăți de pământ de forma unui fierăstrău se mișcau în sus și în jos, înclinându-se în toate unghiurile.

În timp ce încercam să sar gardul în curtea vecinului, gardul a dispărut. Copacii cădeau sfâșiati în forme ciudate. Crăpături adânci amortizau impactul. Era ca și cum m-aș fi aflat pe marginea propriului mormânt. Nu puteam să-mi trag brațul drept din nisip. Era îngropat până la umăr. Cea mai mare parte a corpului era, de asemenea, îngropată în nisip. A trebuit să dau drumul trompetei și abia după aceea mi-am eliberat brațul cu ușurință!

Deseori „trompetele” sunt o ilustrație a drepturilor, a egocentrismului, a dorințelor noastre de a fi apreciați și răsplătiți; dar, când ne dedicăm, învățăm să trăim și fără aceste „trompete”. *„Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”* (Mt. 11.29). S-ar putea ca uneori, precum în povestirea anterioară, să fie nevoie de mișcarea unui cutremur pentru a ne descotorosi de „trompetele” noastre, aceasta fiind singura cale care ne conduce spre odihna sufletului.

Ca pastor, mă rugam la altar într-o dimineață, cu o femeie care avea nevoie de ajutorul Domnului. După câteva momente, persoana a mărturisit că mama îi făcea greutate în noua sa cale pe care tocmai o descoperise. Predicaseram de curând despre alegerea unei vieți victorioase și am întrebat-o dacă auzise acea predică. Mi-a răspuns aproape fără glas:

– Da.

– Și crezi în ea? am întrebat.

– Da, pastore, cred, îmi răspunse.

– Atunci, Betty, cred că ceea ce trebuie să faci este să o încredințezi pe mama ta lui Dumnezeu, în starea în care ea se află acum. Așaz-o în mâinile Lui, fără a impune vreo condiție. Și după aceea las-o acolo. O să faci asta?

În acel moment, am văzut cum fața ei trasă și palidă s-a luminat; mi-a răspuns:

– Am să fac exact cum mi-ai spus – chiar acum!

După ce s-a rugat, i-am amintit că Domnul are grijă atât de mama sa cât și de ea și că este timpul să înceapă să se bucure și să se odihnească în EL.

I-a mulțumit lui Dumnezeu chiar în acel moment și a plecat de la altar pășind în ciclul vieții victorioase.

Am întâlnit-o o săptămână mai târziu și mi-a spus:

– Ne-am găsit plăcerea în Dumnezeu; credeți-mă, este singurul mod în care eu și sora mea putem trăi în pace cu mama noastră!

Merge! Și totul începe cu dedicarea.

Chemarea la dedicare nu vine de la o ființă omenească. Dumnezeu ne cheamă și chemarea Lui este întotdeauna totală. El nu Se mulțumește cu victorii parțiale, și nici cu inimi numai pe jumătate predate Lui. Gata cu „trompetele”! Palmele să fie îndreptate în jos, deschise complet!

Elizabeth Burns (născută Gert Behanna) ne vorbește în *The Late Liz* despre fiul său, Allen. El o respingea atât pe ea, cât și orice gest de dragoste maternă pe care i-l arăta înainte de a deveni creștină, dar și după convertire. Comportamentul lui îi rupea inima și biata mamă plângea foarte mult. Iată ce scrie ea:

„Fie că-ți place sau nu, va veni odată și ziua când va trebui să te apleci, să culegi toate bucățile, să le lipești și s-o iei din loc. Tu însuși ești răspunzător de ceea ce vei face cu ele.

Dacă aceasta era valabil pentru mine, atunci trebuie să fie valabil și pentru fiii mei. Dacă atitudinea lui îmi sfâșie inima, înseamnă că povara fiului meu trebuia ridicată. Durerea și răul pe care i le pricinuisem erau ca niște bolovani imenși pe drumul propriei fericiri. Ridică-l și lasă-l să plece, lasă-l să plece! Trebuia să-l las să se ducă încă de pe când era în viață. Viața lui Allen era treaba lui Allen; de acum încolo supărarea nu mă va mai putea împiedica să mă iert pe mine însămi, pentru a putea apoi să iert toate câte se întâmplaseră. „Deci, fiule, ești liber! Dragostea mea te eliberează. Dragostea mea te pune în mâinile Celui ce este sursa mângâierii.“

Acolo unde există dragoste, acolo unde cei dragi ne sfâșie inimile, rugăciunea dedicării include adesea și rugăciunea de predare. Ar rezulta ceva asemănător rugăciunii murmurate de Avraam, în timp ce urca muntele cu fiul său Isaac, moștenitorul promis. Este una dintre cele mai grele rugăciuni: „Doamne, iată! Doamne, iat-o sau iată-l! Iată-mă, Doamne! Ție Îți aparțin!“ Acesta reprezintă singurul mod de a pătrunde în ciclul unei vieți de biruință.

Ciclul acesta este rezumat foarte sugestiv în cuvintele lui Isus din Ioan 15.4: *„Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine“*. Este un ciclu al perseverenței.

Încrede-te – Sprijină-te cu încredere

Pastore, am dedicat Domnului totul, inclusiv pe mine însumi. Acum ce mai rămâne de făcut? —

— Mai există un singur lucru pe care poți să-l faci, sprijină-te cu încredere. De fapt, tu, din independent cum erai, ai devenit dependent; acum nu doar te bizui, dar te și sprijini pe Cineva, Care este capabil să-ți poarte toată greutatea ta. El este Acela Care a creat cerurile și pământul și Care niciodată nu te dezamăgește.

Zâmbetul pe care l-am primit drept răspuns m-a făcut să înțeleg că o nouă persoană intrase în acest ciclu.

Cuvântul-cheie pe care îl întâlnim în Psalmi este „încredere”. Prin încredere intri în „ciclu”, care la rândul lui dă naștere la încredere. *„Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară, și umblă în credincioșie”* (Ps. 37.3).

Versiunea „Amplified Bible” traduce cuvântul „încredere” prin „a se bizui, a se sprijini pe sau a fi încrezător”. David Livingstone și-a fundamentat viața pe cuvintele: *„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”* (Mt. 28.20). În seara de 14 ianuarie a anului 1856, el scria în jurnal: „Este cuvântul de onoare al unui gentleman, cuvântul celei mai stricte și sfinte promisiuni, și cu asta am spus tot ce se poate spune!” Acest om deosebit de singuratic, care a murit în genunchi, a lăsat o ultimă „observație” în jurnalul său din 1873: „El Își va ține cuvântul,

Dumnezeul cel milostiv, plin de har și adevăr; nu încapă nici o îndoială asupra acestui lucru. Se va ține de cuvânt și totul va fi în regulă. Cu siguranță că îndoiala nu își are locul aici“. Dumnezeu și-a îndeplinit promisiunea Lui sacră.

Dacă credința nu poate fi despărțită de scopul ei, același lucru este valabil și pentru încredere, deoarece ele sunt apropiate ca înțeles. Recomandarea pe care Biblia ne-o dă este să ne sprijinim deplin pe Dumnezeu. El este Cel ce a creat cerul și pământul. El este Cel ce potolește furtunile și liniștește valurile mărilor agitate. Al Său este pământul „*cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!*“ (Ps. 24.1). El este Cel pe care te sprijini; toată greutatea ta cade pe El! După ce ți-ai lăsat grijile în seama Domnului te vei simți liber. De îndată ce ai găsit liniștea și pacea sufletească prin acest act de dedicare și încredere, a te sprijini cu toată puterea devine următorul pas al acestui ciclu. Abia acum viața are sens, e sfântă, pasionantă.

De curând am văzut o reclamă interesantă făcută unui concern financiar. Ei atrăgeau atenția oamenilor că, apelând la serviciile Departamentului de asigurări, au ocazia ca dorințele lor să devină realitate. Reclama se încheia cu următoarele cuvinte: „Aveți încredere în noi. De fapt, *Încrederea* este o parte a numelui nostru“. Oare Dumnezeu n-ar putea spune același lucru: „Încrederea este o parte foarte importantă a N numelui Meu?“

În lumea noastră fragmentată este ușor să devii sceptic. Găsești foarte puține domenii demne de încredere. Dar, fără încredere, nu putem rosti o rugăciune de dedicare.

Când aștepti un răspuns la rugăciunea ta, încearcă să desenezi „triunghiul încrederii“. Desenează un triunghi; în colțul din stânga jos, A, scrie numele tău. În vârful triunghiului, B, scrie Numele lui Dumnezeu; iar în colțul din dreapta jos, C, scrie cererea: numele persoanei sau situația în care te afli.

Când ne rugăm, tendința noastră este să ne uităm permanent la punctul C – nevoia – și să așteptăm un

răspuns. Însă Dumnezeu ne-a învățat că e mai bine să ne uităm la vârful triumphiului, B, și după aceea să-I mulțumim *Lui* pentru tot ce face, inclusiv pentru lucrurile pe care nu le cunoaștem. Acesta este un exercițiu de credință și speranță, și, în plus, aduce o mare pace a minții. Lauda este cheia.

Încrederea cere, de asemenea, un răspuns activ. Nu este suficient să ne plasăm problemele noastre în mâinile Domnului și să stăm pasivi, fără a mai întreprinde nimic. O foarte importantă parte a acestei tranzacții reiese și din cuvintele Mariei: „*Să faceți orice vă va spune*” (Ioan 2.5). Înainte ca apa să fi fost transformată în vin, au trebuit umplute vedrele. Biblia ne învață să „*credem și să facem bine*” (Ps. 37.3). A face bine și a avea o fire ascultătoare, sunt două lucruri absolut necesare. Suntem eliberați de povara noastră, nu prin pasivitate, „*ci alergând cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea*” (Evr. 12.1). Nimeni nu poate alerga încovoiat sub povara îngrijorărilor.

Neliniștea este o posibilitate permanentă. Satan nu va renunța la efortul său de a ne împinge în afara orbitei. El atacă de obicei mintea, strecurându-ne, dacă îi este permis, niște mici, dar perfide îndoieli, care ne vor cauza cu ușurință neliniște. Porunca lui Dumnezeu de a nu ne îngrijora nu este numai o condiție de a accede în ciclu, ci și de a rămâne. Totdeauna vor fi motive de îngrijorare; dar când ne vom lăsa conduși de încredere, vom deveni mai puțin preocupați de atacurile asupra credinței noastre.

Îmi aduc aminte foarte exact că, odată, confruntat, ca pastor, cu o problemă delicată, era cât pe ce să alunec de pe orbita ciclului trăirii victorioase. La început, s-a manifestat sub forma unei îngrijorări justificate, care pune stăpânire pe sufletul meu. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că această îngrijorare devenea un fruct plin de semințe ale fricii. Nori grei și apăsători îmi învăluiau sufletul, viața îmi devenise un chin. În rugăciunile mele, îi spuneam lui Dumnezeu tot ceea ce El știa deja. De fapt, eu însumi îmi cream teamă și mă cufundam în neliniște.

După două zile de suferință, mi s-a părut că Domnul îmi spune:

– Cine a fost prima persoană care te-a rugat să vii la această biserică?

– Cine? Tu m-ai rugat, Doamne, am răspuns.

– Deci, nu trebuie decât să mi te supui Mie la fiecare pas. Dă-mi Mie problema și fă ceea ce spun Eu; această biserică nu-ți aparține ție, ci Mie.

I-am dat toate grijile mele *Lui*. Mulțumindu-I *Lui* pentru grija cu care îmi amintise că era cât pe ce să mă depărtez de orbită, am descoperit că recunoștința îmi umplea inima.

Era același proces pe care-l urmasem în 1960, când vizitam diverse biserici. Doar situația se schimbase, procesul însă se desfășura mai departe. Dumnezeu a avut în mod glorios grijă de problema mea, mai mult decât puteam eu să cer ori să gândesc. Moffatt traduce Psalmul 37.5 astfel: „Lasă totul în seama *Lui*, sprijină-te pe El și El va avea grijă de ceea ce I-ai încredințat.” Exact așa s-a întâmplat.

Ca rezident misionar, eram responsabil cu supravegherea lucrărilor de construcție a capelei din Basim, India, în anul 1950. Într-o zi foarte călduroasă mă afluam în preajmă și îl priveam pe maestrul-zidar lucrând. Fiecare piatră era plasată cu grijă la locul ei; fusese nevoie de mai multe brațe de muncă pentru terminarea lucrării. Mai mulți muncitori treceau pe lângă mine, cărând găleți pline cu pietriș, care erau ridicate cu ajutorul unui scripete și date maestrului-zidar. Acesta îl amesteca cu ciment într-o anumită proporție, și-l puneă între sau în jurul pietrelor mari. Nu mi-am dat seama de importanța lucrătorilor până când n-am avut o discuție cu Dumnezeu.

– Cât de atent te uiți la maestrul zidar! spuse El.

– Da, Doamne. E într-adevăr un artist, iar munca lui este fascinantă.

– Dar nu ai acordat prea multă atenție lucrătorilor care sunt pe lângă tine, nu-i așa?

Am fost luat prin surprindere de această întrebare și am zis:

– Lucrătorii? Da, dar ce fac ei nu mă interesează atât de mult ca măiestria zidarului.

Deodată, am înțeles că-mi predă o lecție. Am fost foarte atent:

– Fiule, tu nu ești decât un slujitor în Împărăția Mea. Eu sunt Maistrul-Zidar. Tu dă-mi numai ce am nevoie și Eu mă voi îngriji de consecințe.

De multe ori, după acea zi toridă, mi-am amintit că nu sunt altceva decât un slujitor. Și din nou semnificația adâncă a versetului 5 mi-a săgetat sufletul: „*Încrede-te... și El va face aceasta.*”

Pavel și-a exprimat același gând într-una din cunoscutele sale scrieri: „*Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească*” (1 Cor. 3.6).

Desfătează-te - Privește în sus

Desfătarea este mult mai mult decât o simplă emoție. Este o atitudine a spiritului. Psalmistul a spus: „*Găsesc plăcere în a face voia Ta, o, Dumnezeule*” (Ps. 40.8, traducerea KJV). Voia lui Dumnezeu nu este, de cele mai multe ori, ceea ce am dori ori am alege noi. Și cu toate acestea David spune în Psalmul 34.4 să ne găsim plăcere în Domnul și nu în împrejurările prielnice, în succese sau onoruri. Adesea trebuie să ne controlăm emoțiile prin puterea voinței.

Un magazin în renovare avea afișat următorul anunț: „Spre o nouă atitudine.” Acest anunț arunca o altă lumină asupra schimbărilor care aveau loc. Ele se refereau la o înnoire radicală interiorului.

În anul 1962 lui John Glenn i se încredințase misiunea istorică și periculoasă de a face înconjurul lumii. Împreună cu un prieten ascultam nerăbdători la radio. Omul de la pupitrul de comandă al centrului spațial îi ordona lui Glenn: „Schimbă-ți atitudinea cu două grade spre Houston”. Am rămas surprins că, într-un astfel de moment de o importanță crucială, bărbatul de la pupitru, din greșeală, a folosit cuvântul „atitudine” când trebuia să spună „altitudine”. Însă prietenul meu mai bine informat spuse: „Oh, este exact ceea ce a vrut să spună”.

„Modifică atitudinea în direcția Houston”. Acest oraș era centrul operațiunii, acolo fusese planificat, proiectat, totul, acolo se făcuseră repetițiile timp de mai multe

săptămâni. Foarte rapid, fără să mai stea la discuții, John Glenn răspunse: „Domnule, atitudinea modificată cu două grade spre Houston.“ Și la scurt timp aveau să se audă, peste tot în lume, cuvintele: „Misiune îndeplinită“.

De câte ori n-auzisem șaptele Duhului Sfânt Care-mi spunea: „Schimbă atitudinea spre Dumnezeu cu atâtea grade“? Dragostea lui Dumnezeu este instrumentul de măsură, iar El ne cere să ne conformăm perfect coordonatelor Lui. Noi nu vom auzi niciodată cuvintele „Misiune îndeplinită“ până când El nu-și va desăvârși lucrarea Sa cu noi aici, pe pământ. Până atunci, vom continua să ne ajustăm atitudinea. Atitudinea în ciclul trăirii victorioase este desfătarea.

Într-unul din anii petrecuți în India, parcă Dumnezeu Își întorsese fața de la noi. Hazel și băiețelul nostru, care era încă sugar, se îmbolnăviseră foarte grav, și nu mai credeam că rugăciunile noastre ajung până la cer. Eram stresați peste măsură. Într-o dimineață foarte fierbinte, fără nici o adiere de vânt, ea veni la mine cu bebelușul în brațe și-mi spuse: „Ai grijă de el câtva timp; trebuie să găsec o cale de ieșire din beznă. Mă voi ruga și nu mă voi întoarce până când nu voi primi un răspuns.“

Ceea ce a trăit în acele momente ne este foarte bine zugrăvit de cuvintele pe care avea să le scrie mai târziu:

Am închis ușa după mine, am îngenuncheat lângă pat și durerea din inima mea a răbufnit într-un strigăt. „Ah, Doamne, arată-mi calea pe care pot să trec cu bine prin această încercare, pentru că eu, pur și simplu, nu văd nici una!“ În timp ce așteptam, o voce foarte domoală îmi vorbi: „Uită-te pe noptieră de lângă patul tău. Acolo vei găsi răspunsul.“

Eram puțin surprinsă, totuși m-am ridicat și m-am apropiat de noptieră. Acolo era o carte mică al cărei titlu cu litere de foc spunea: „Bucură-te!“. După aceea Dumnezeu îmi vorbi din nou

spunându-mi: „Iată drumul care te va scoate la capăt; laudă-Mă și găsește-ți plăcerea în Mine, singurul Dumnezeu, iar Eu te voi salva.“

Când scrii, ți se pare ușor, dar e foarte greu să dai laudă în asemenea condiții; a fost nevoie de încă un moment de reflecție. Dificultatea problemei cât și slăbiciunea fizică extremă mă obosiseră, încât nu mai eram în stare să-mi exprim bucuria.

În timp ce îngenuncheam din nou, Dumnezeu îmi aminti de bunica mea. Bunicii mei se consacraseră mai mult de 20 de ani slujbei de misionari în partea de nord a Indiei. Spre sfârșitul vieții, bunica venise să locuiască cu mama. O iubeam nespus de mult și îmi plăceau enorm discuțiile pe care le purtam despre multiplele ei experiențe ca misionar. Se chinuia îngrozitor din cauza puternicelor atacuri de astm; de multe ori, dimineața auzeam vocea ei aproape stinsă aducând printre horcăieli dureroase, laudă Domnului: „Slavă lui Dumnezeu! Aleluia! Glorie lui Dumnezeu!“

Într-o dimineață, ducându-i tava cu micul dejun și fiind foarte supărată, am întrebat-o exasperată: „Bunico, pentru ce Îl tot slăvești pe Dumnezeu? De ce Îi irosești puterile?“ Pentru mintea mea de tânăra, lucrurile nu aveau sens.

Uitându-se la mine ea zâmbi și-mi spuse: „Îl laud pe Domnul pentru ceea ce este El și nu pentru ceea ce mi se întâmplă în viață! Probabil că tu ai numi acest lucru «jertfa de laudă». Mie îmi aduce pace în inimă și îmi face suferința mai ușor de suportat.“

Acum, după atâția ani, departe, într-un ținut străin, amintirea ei a reînviat o dată cu noua lecție pe care mi-o preda Dumnezeu. Jertfa închinării – ce minunat!

După ce mi-am cerut iertare, am început să-L slăvesc pe Domnul cu o inimă plină de recunoștință pentru tot ceea ce reprezenta pentru mine. Curând după aceea, gloria îmi cuprinse sufletul, iar norii întunericului și ai deznădejdii se risipiră în strălucirea Prezenței Lui.

După ce soția mea mi-a împărtășit experiența ei, amândoi am început un nou drum în viață. Era drumul către desfătare.

Psalmistul ne reamintește că, dacă ne găsim plăcerea în Domnul, dorințele noastre vor fi împlinite. Totodată Dumnezeu purifică acele dorințe așa încât acestea să fie în acord cu voia Lui perfectă.

Filipeni 4.4 spune: „**Bucurați-vă întotdeauna în Domnul! Iarăși nic: Bucurați-vă!**” Satan va încerca mereu să pângărească acest mare adevăr al desfătării pe care o găsim în Domnul. Prea adesea uităm să ne bucurăm în El. Trebuie să ne amintim să spunem: „Mulțumesc”, prin laudele noastre. Trebuie să-L adorăm mai mult pe Cel ce dă, decât darul Său.

Dacă ne vom găsi plăcerea în Domnul zilnic și triumfător, vom rămâne în ciclul unei trăiri victorioase.

Când ne bucurăm în Domnul, ne ridicăm ochii spre cer cu o intenție bine determinată. Este o chestiune de voință, și nu una emoțională. Însă adeseori gestul acesta comportă și o latură emoțională.

Pavel ne îndeamnă: „... **să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre**” (Rom. 12.2). A-ți găsi plăcerea în Dumnezeu e un proces, este un exercițiu și poate deveni un obicei plăcut. „Cântecul ciocârliei” este o pictură care înfățișează o tânără culegând spicele rămase pe câmp după secerat și privind în sus pentru a uita o clipă de monotonia lucrului, fermecată de cântecul melodios al unei ciocârlii. A te desfăta în Domnul înseamnă a auzi chemarea Lui în mijlocul vieții monotone pe care o ducem și a-I răspunde cu un duh de laudă.

Dimensiunea plăcerii este, de fapt, nelimitată. Și după cum cercurile concentrice de pe suprafața unui lac ajung să se lovească de mal, așa ajunge și ea până la țărmurile cerului. J. B. Phillips traduce Romani 8.38-39 în felul

următor: „Am devenit pe deplin convins că nici moartea sau viața, nici un mesager al cerului sau monarh al acestei lumi, nici ceea ce se întâmplă astăzi sau s-ar putea întâmpla mâine, nici chiar puterea venită din înalt sau cea venită din adânc, nici un lucru în această lume a lui Dumnezeu nu poate să ne separe de dragostea lui Dumnezeu în Isus Cristos, Domnul nostru!”

Ce mărturisire de credință entuziastă! *Credința* – nu împrejurările – face posibilă bucuria. Centrul bucuriei noastre este Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

De obicei, o deviere de pe o autostradă înseamnă că, pentru moment, drumul principal este închis. Dușmanul nostru amplasează astfel de indicatoare care ne abat de pe principalul drum al vieții noastre sfinte: „Urmați acest drum ocolit! Deviați de la drumul principal!” Căile ocolite ne aruncă pe drumul plin de hopuri al neliniștii, pe care, odată ajunși, n-avem altceva de făcut decât să ne mărturisim nevoile și să ne continuăm drumul pe șoseaua principală, binecuvântând pe Domnul în orice împrejurare și având întotdeauna Cuvântul Lui pe buzele noastre (vezi Ps. 34.1).

În 2 Cronici 20, ni se vorbește despre niște cântăreți care erau desemnați să-L laude pe Domnul în toată „frumusețea sfințeniei Sale” (v. 21). Următorul verset ne spune că „*în clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon.... și au fost bănuți.*” Iosafat nu ar fi cunoscut niciodată victoria asupra inamicului fără aceste cântări de laudă. Cântarea este și pentru noi mijlocul cel mai eficace de a-l înfrânge pe Vrajmaș. Desfătarea se manifestă în victorie. După ce renunțăm la îngrijorări, ne dedicăm Domnului și ne punem încrederea în El, putem să ne bucurăm în Cel ce „este desfătarea vieților noastre, dar și viața desfătării noastre”.

Desfătarea este contagioasă. Putem deveni purtătorii desfătării divine. Când eram copil, la un moment dat, toți cei din casă s-au îmbolnăvit de dezinterie; curând și-au dat

seama că cel care-i infestase pe toți eram chiar eu. Lumea noastră are nevoie de creștini purtători de desfătare, care să-i contamineze pe cei din jurul lor, oriunde se duc – în școli și spitale, la birouri, în atelierile auto sau în magazine, contagioși pentru Cristos. Dumnezeu ne vrea niște creștini care se desfătează – plini de desfătare.

Din păcate, desfătarea nu poate fi inoculată printr-o injecție. Sătenii pe care i-am întâlnit în India nu se simțeau niciodată tratați corespunzător de către doctorii din sate dacă nu li se făcea o injecție. Putea să li se dea un pumn de medicamente, cu explicațiile de rigoare referitoare la administrare, până nu li se făcea o injecție nu erau mulțumiți. Calea lui Dumnezeu este marcată de o multitudine de indicatoare greșite și, dacă nu-L urmăm îndeaproape pe El, atunci fiți siguri că, nu poate exista nici o desfătare. Numai prin supunere descoperim desfătarea. C. S. Lewis definea lauda ca fiind „*sănătate interioară sonoră*.” Nu este doar o experiență izolată – este un mod de viață.

Ideal este, așa cum s-a exprimat F. B. Meyer, „să avem scurte explicații cu Dumnezeu”. Este bine, de asemenea, să ne supunem unui test zilnic în timpul rugăciunii, pentru a vedea dacă ne găsim plăcerea în Domnul. Pentru aceasta trebuie să aducem la lumină toate cotloanele vieții, să nu ascundem gunoiul sub covor. Zilnic, totul trebuie depus în mâinile victorioase ale lui Dumnezeu – banii noștri, viața noastră spirituală, viața noastră de zi cu zi, afacerile noastre, prietenii pe care-i avem și chiar partenerii noștri. Nimic nu trebuie să rămână pe dinafară.

Un translator traducea cuvântul „desfătare” prin „savoare”. Cuvântul în sine ne duce cu gândul la o aromă deosebit de plăcută. David a spus: „*Gustați și vedeți ce bun este Domnul!*” (Ps. 34.8). Domnul nu este amar sau acru, ci plăcut și dulce.

Ce poate să gândească Stăpânul nostru când Se uită la inimile noastre ofilite, zbârcite cărora le lipsesc fericirea și slava? Noi lăsăm impresia că știm aproape totul

despre viața în Duh, cu excepția unui singur lucru: cum o putem trăi. Cu o înțelegere plină de har, El ne va învăța cum trebuie să trăim victorios și să aducem „multă roadă” (Ioan 15.5, 8).

John Philip Sousa, cunoscut ca „Regele marșului”, a fost surprins când, într-o zi, a auzit în camera de hotel melodia marșului său preferat: „Stele și dungi pentru totdeauna.” Era cântat pe un ritm mult mai lent decât varianta originală, de către un flașnetar de pe stradă. Alergă repede până jos: „Hei, tinere!”, strigă către flașnetarul aproape adormit, „nu acesta este ritmul pe care se cântă marșul meu!” Apoi învârti maneta viguros și melodia izbucni plină de viață și veselie; micul flașnetar zâmbi și făcu o plecăciune în fața domnului Sousa.

Următoarea noapte domnul Sousa își auzi din nou cântecul, însă de data aceasta ritmul era corect. Când se uită pe fereastră, văzu că micul flașnetar făcuse rost de o pancartă, pe care, sub numele său, scrisese: „elev al lui John Philip Sousa”.

Când ne găsim plăcerea în Domnul, și noi trebuie să facem la fel: atunci noi vom putea scrie, precum micuțul flașnetar, după ce vom enumera binecuvântările din viața noastră: „elev al lui Isus Cristos”.

Dar cum rămâne cu împlinirea dorințelor inimii noastre? Destul de ciudat, înainte de a învăța despre secretul desfătărilor suntem tentați să ne concentrăm atenția în primul rând asupra lucrurilor pe care am dori să le avem. Dar după ce desfătarea a devenit modul nostru de viață, după ce am învățat secretul unei trăiri victorioase în Duhul Sfânt, atunci existența noastră devine unidirecțională – vrem să trăim în primul rând ca El, ca mărturii ale dragostei Sale pentru oameni. Restul nu este decât un supliment de fericire.

Odihnește-te - Încasează

În timp ce mă aflam cu soția mea în vacanță, în frumoasa Columbie Britanică, am vizitat o fermă unde se dresau câini din rasă Scottie pentru executarea unor diferite trucuri. Animalele, îmbrăcate în haine de copii, erau învățate să treacă prin inele, butoaie goale, să se urce pe scări și multe alte lucruri pe care câinii obișnuiți nu le pot face. Dresorul avea în buzunarul lui tot timpul mici delicatese și, de fiecare dată când un salt era bine executat, animalul în cauză era răsplătit cu un cuvânt încurajator și cu o mică gustare. Este un obicei vechi, folosit pentru a recompensa performanțele remarcabile. Însă premiul nu era acordat decât după ce câinele dovedea că a învățat să execute toate figurile cerute de dresor.

Creștinul își poate pune întrebarea: „De ce nu pot și eu să trec de la dedicare direct la odihnă? De ce, când fac ceva bun, nu sunt răsplătit imediat? De ce trebuie să trec prin toate fazele ciclului încrederii și desfătării?”

Dacă nu putem să ajungem la odihnă pe calea încrederii și a desfătării, atunci nu suntem pregătiți să beneficiem de ea. Odihna se obține cu greu. Autorul Epistolei către Evrei ne sfătuiește: „*să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta*” (4.1). Citând din *The Amplified Bible* versetul ar suna cam așa: „Haideți să fim dornici, să ne străduim, să năzuim să intrăm în acea odihnă a lui Dumnezeu.” După cum cel care a pornit de la zero în lumea afacerilor știe să aprecieze valoarea banului, tot

așa, prin supunerea noastră față de metodele personale de disciplină, aflăm adevărata „odihnă”. Există exemple divine care trebuie urmate, altfel nu vom ști niciodată ce înseamnă bucuria încasării din roadele investițiilor noastre în Duhul Sfânt.

Acest mod de viață nu este opțional, Dumnezeu vrea să-l imprime fiecărui copil al Său. El ne-a creat un drum clar, direct și atrăgător. Este în avantajul nostru să-I urmăm instrucțiunile.

Sören Kierkegaard povestește undeva despre o rață sălbatică ce a decis să-și schimbe modul de viață. Într-o zi, în timp ce zbura spre Sud împreună cu celelalte rațe, privirea i-a fost atrasă de grăunțele de porumb pe care un fermier le împrăștiase pentru păsările sale din curte. Văzându-le, rața noastră leneșă s-a coborât, s-a alăturat celorlalte orătănii, a mâncat grăunțe și a mai zăbovit un timp în acel loc. Bucurându-se de mâncarea și de traiul tihnit din gospodăria țărănească, ea a uitat de suratele ei și a petrecut iarna la fermă.

Într-o zi de primăvară, ea auzi chemarea celorlalte rațe sălbatică care zburau pe deasupra îndreptându-se spre Nord. Ceva înăuntrul ei răspunse la chemarea lor și încercă să-și ia zborul. Bătu din aripi cât putu de tare, dar îi era foarte greu să-și ia avânt pentru că se îngrășase și devenise moale, fără vlagă. Cu chiu cu vai abia a putut să se înalțe până la streășina hambarului. De acolo privi cu disperare la „vechii săi prieteni” care dispărură în zare, părăsind-o în tihna gospodăriei.

Această istorioară este de multe ori povestea vieții noastre. Suntem creați pentru a fi biruitori în Domnul nostru Isus. Planul este clar, iar ciclul este evident. Și totuși noi am permis să se strecoare abateri, zădărniciind în acest fel chemarea cerească, și nu am rezistat impulsului de a trăi în „tihna gospodăriei” cu „aripile” atrofiate din lipsa exercițiului. Această situație nu descrie odihna noastră în Domnul – este mai degrabă o imagine a degradării.

Odihna din Psalmul 37 este o odihnă activă. Dumnezeu vorbește; eu ascult și mă supun. Cu fiecare nouă situație, îmi găsesc prin acest ciclu calea spre odihna interioară. O odihnă care vine după o perioadă de frământări, și nu ca urmare a eforturilor depuse. Maiorul Shupp, membru al Corpului de Marină Militară a Statelor Unite, a spus: „Dacă putem să-l citim, atunci putem să-l și facem“. Te poți odihni lucrând pentru Domnul.

Amos strigă: „*Vai de cei ce trăiesc fără grijă în Sion...!*“ (6.1). Versetul se referă la o stare de pasivitate care nu se poate numi odihnă. Există o diferență destul de mare între confort și mângâiere. Oamenii pot trăi o viață fără griji, fără a experimenta ceea ce se cheamă odihnă. John D. Rockefeller a fost odată întrebat câți bani i-ar trebui unui om ca să poată fi fericit. Vorbind din proprie experiență, el a răspuns: „Ceva mai mulți!“ Odihna divină ne dă posibilitatea să lucrăm din plin pentru Domnul, eficient și fără să cădem de oboseală.

David ne amintește în Psalmul 37.7 că trebuie să fim „tăcuți înaintea Domnului și să nădăjduim în El“. Rădăcina cuvântului „odihnă“ este, în ebraică, un verb care înseamnă „a păstra liniște, a face să înceteze sau a se supune în tăcere poruncii Lui“. Dumnezeu are instrucțiuni pe care nu le putem recepționa în mod clar, până când nu vom avea pace în inimă. Vocea liniștită a lui Dumnezeu ne spune lucruri care ne-ar putea schimba cursul vieții. Niciodată nu vom fi prea bătrâni pentru această experiență. Ea ne păstrează sufletele într-o permanentă stare de așteptare.

În ultimele luni mama mea, Estelle Crutcher, acum în vârstă de 98 de ani, s-a îmbolnăvit, iar soțul meu și cu mine am fost puși în fața unei vești dureroase: ea nu va mai putea trăi fără asistență medicală permanentă. Această situație este de obicei destul de traumatizantă. Însă înțelegerea și deplina acceptare a schimbării ce a intervenit în viața ei au făcut ca întreg procesul să fie mai puțin înfricoșător. Cu toate acestea, au curs multe lacrimi.

Într-o zi, după ce am lăsat-o pe mama în spațiul restrâns al unui salon de spital, cu o colegă de cameră necunoscută, am descoperit că, în mine, ceva se revolta.

„O, Doamne“, m-am rugat, „ca misionar, mama mea și-a consacrat 60 de ani de viață lucrând pentru Împărația Ta. Nu se găsește ceva mai bun pentru ea?“ Știam cât de mult îi plăcea singurătatea, cât ura televizorul și cât de independentă fusese întotdeauna în profesia ei. Doream din tot sufletul să o văd fericită, acum la sfârșitul vieții. Singurele ei cuvinte au fost: „Aceasta este voia Tatălui pentru mine. O accept.“ Dar eu nu eram sigură.

După ce am plecat de la spital, am petrecut toată noaptea în rugăciune. Încercasem timp de o lună de zile să am grijă personal de dânsa, dar efortul fizic m-a doborât. Mă simțeam complet inutilă.

În dimineața următoare m-am trezit devreme. Datorită distanței mari dintre casă și azil, trăsesem la o prietenă, cam la 90 de km de casă. Această prietenă avea un raft plin de cești de cafea de diferite modele și mărimi; în dimineața aceea, am luat o ceașcă de pe raft și am citit cuvintele scrise pe ea: „Îmi dau toată silința și las restul pe seama lui Dumnezeu.“ Am rămas înmărmurită, dar imediat mi-am dat seama că era un mesaj ceresc. În același timp, nu-mi puteam reține un zâmbet la gândul că Dumnezeu îmi vorbea printr-o ceașcă de cafea. Dar am simțit o pace dulce care îmi inunda sufletul și m-am liniștit. Era precum o pernă care absoarbe lacrimile pe care le verși când o mare tristețe te apasă.

Da, sunt de acord – „Rugăciunea nu este altceva decât credința că Dumnezeu Se îngrijește de împlinirea voii Sale“. Numai o astfel de credință poate să deschidă inima pentru odihnă.

Ciclul unei trăiri victorioase se repetă în mod constant. Viața se mișcă în cicluri. Abia rezolvăm o problemă, că se ivește o alta. Chiar dacă relația noastră cu Dumnezeu funcționează bine, dușmanul încearcă, cu fiecare situație nouă

din viața noastră, să creeze panică. Dar de fiecare dată, noi alegem dedicarea în locul neliniștii, punându-ne încrederea în El, – Care ne-a ajutat până acum, care va continua să ne ajute, –și aducându-I laudă pentru victorie. În acest fel ne regăsim pacea și odihna. Pasărea zboară în mai multe feluri, dar ea nu se teme de schimbare; schimbarea este într-un fel, viața ei. Ea zboară sus și jos, în cercuri mai mici sau mai mari, în căutarea hranei, pentru a-și proteja partenerul sau pentru a găsi un loc unde să se oprească și să cânte. Este în natura păsărilor să facă acest lucru. Viața noastră nu se oprește niciodată. Ea este într-o continuă mișcare și, de aceea, rămâne mereu vulnerabilă la invazii, sugestii și ispită. Dar zborul nostru poate sfârși întotdeauna în odihnă – acesta este gloriosul adevăr.

*Inima mea se odihnește, O, Dumnezeuul meu;
Îți voi aduce mulțumiri și Îți voi cânta.
Inima mea se află la Izvorul tainic
Al fiecărui lucru prețios.*

Anna L. Waring

Când Dumnezeu ne dă o poruncă, aduceți-vă aminte că necredința, sau chiar îndoiala, poate cauza neliniște îndepărtându-ne de pe orbită. La Evrei 4.11-12 scrie: „*Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.*”

Necredința ne împiedică să încasăm beneficiile noastre. Este un păcat care ne orbește și care ne privează de ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru noi. Dar trăind în pace, în odihnă, credința se va consolida și ea.

Odihna din Psalmul 37 este, de asemenea, o odihnă creatoare. Constă într-o așteptare entuziastă. Roda, despre

care este scris în Fapte 12, a avut un astfel de sentiment. În timp ce Biserica se ruga neîncetat pentru Petru, spiritul de așteptare al Rodei i-a îngăduit să audă bătaia lui în poartă. Probabil ceilalți se rugau așa de tare încât nu au putut auzi răspunsul. Ne rugăm noi uneori fără credință? Este posibil. Ucenicii s-au îndoit, dar ea a insistat, spunând că are dreptate. Roda cunoscuse odihna credinței.

Istoria întemnițării lui Ioan Botezătorul constituie un alt exemplu despre modul în care îndoiala ne poate lipsi de odihnă. Din celula întunecoasă și rece, Ioan a trimis să-L întrebe pe Isus: *„Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”* (Mt. 11.3). A fost o întrebare sinceră. Ioan dorea să fie sigur. Cât de răbdător este Isus cu întrebările pripite!

În loc să-l mustre, Isus i-a dat acest răspuns frumos: *„Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire”* (Mt. 11.4-6).

Odihna nu înseamnă numai disponibilitate și așteptare, dar și satisfacție continuă. Harul sfințitor al lui Dumnezeu ne face parte de odihna Lui și ne aduce mulțumire pe viață, în El. Apropiindu-se de sfârșitul existenței sale pământești, Pavel și-a exprimat mulțumirea cu aceste cuvinte: *„Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu”* (F.A. 20.24). Odihna lui Dumnezeu aduce o mare stabilitate interioară.

În 1953 ne-am întors în India pentru al doilea stagiul misionar. Ca superintendent zonal, a trebuit să iau multe decizii importante, cu bătaie lungă. O lună mai târziu am fost desemnat să conduc întâlnirea anuală a predicatorilor. A fost un proiect major și eu, cu sinceritate, am dorit să se facă în totul voia lui Dumnezeu.

M-am apucat de lucru în rugăciune și dedicare. Participasem la multe întâlniri ale predicatorilor și aveam idei despre ceea ce trebuie să fac. Numai că ce plănuiam astăzi se năruia sistematic a doua zi. Mă rugam mult, dar timpul trecea și ziua întâlnirii se apropia. Credeam că voiam ca planurile Sale să fie și ale mele. De fapt, am realizat că se întâmpla tocmai invers: voiam ca planurile mele să fie și ale Lui.

Tulburat peste măsură, m-am dedicat postului și rugăciunii. Am cercetat Cuvântul lui Dumnezeu pentru un semn special, divin. Ce-ar fi să citesc la Efeseni sau la Filipeni? Dar aceste scrisori, de obicei atât de bogate, acum îmi păreau seci și aride. După un timp m-am potolit și am stat în tăcere înaintea Domnului. Mi-a devenit limpede că în centrul preocupărilor mele eram eu și că Domnul trebuia să mă dea la o parte din drum.

În timpul unei meditații liniștite, Dumnezeu m-a îndemnat să citesc în Exod. În capitolul 33 am găsit oaza de binecuvântare. Moise a fost într-o situație asemănătoare. El se afla sub stâlpul de nor, în Cortul întâlnirii, și toți oamenii stăteau în picioare, la ușa Cortului, așteptând Cuvântul lui Dumnezeu prin el. Moise a vorbit cu îndrăzneală: „*Arată-mi căile Tale*”(v.13).

Răspunsul, puțin surprinzător, pe care Dumnezeu l-a dat lui Moise a fost și răspunsul meu. În timp ce citeam: „*Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă*”(v. 14), m-am simțit eliberat de povara responsabilității, a răspunderii pe care o aveam în organizarea evenimentului.

El va fi cu mine la întâlnirea predicatorilor. De ce altceva mai aveam nevoie? Citind întregul pasaj, am realizat că prezența Lui, odihna și gloria sunt aproape sinonime. Inima mea a fost umplută de bucurie și mulțumire.

Rezultatul întâlnirii predicatorilor din 1953 a fost o glorioasă trezire spirituală pe care nu o mai experimentasem

înainte, și nici după aceea. Odihna lui Dumnezeu ne conduce spre *victorie*:

- Disponibilitate
- Așteptare
- Satisfacție
- Victorie

Odihna din Psalmul 37 este frumos ilustrată și în Psalmul 23. Versurile următoare poartă numele de *Psalmul 23 pentru oamenii ocupați*:

*Domnul este antrenorul meu; nu mă voi grăbi.
El îmi dă pauze scurte ca să-mi trag sufletul
și-mi pregătește momente de liniște.
Mă înviorează și mă povățuiește pe căile eficienței,
pentru că El este Odihnă.
Chiar dacă nu-mi văd capul de treburi,
nu intru în panică, pentru că Tu ești cu mine.
Eternitatea și suveranitatea Ta îmi dau echilibru.
Tu îmi dai forțe proaspete și putere de muncă,
îmi ungi mintea cu undelemnul liniștii
și paharul energiei mele este plin de dă peste el.
Da, fericirea și eficacitatea mă vor însoți în toate zilele
și voi locui în Casa Domnului pentru totdeauna.*

Toki-Miyashina

Isus este Domn

În 1954, în timpul revărsării minunate a Duhului Sfânt care caracteriza trezirea spirituală din India, soția mea și eu am fost rugați să împărtășim experiențele noastre unei alte denominațiuni. Am fost invitați la un spital în Vrindavan, un oraș plin de idoli. Chiar de la prima întâlnire, Duhul Sfânt și-a făcut simțită prezența. Oamenii au fost cuprinși de un duh de sinceritate și deschidere. Rugăciunile noastre de atâția ani au fost ascultate!

Într-o după-amiază am stat de vorbă în bungaloul vechii misiuni cu un fost hindus convertit la creștinism. Mă uitam la acest om învățat care se legăna în balansoarul său sculptat și încercam să ghicesc ce-l frământă. Cu cât discutam mai mult despre lucrurile Duhului, cu atât mai mult simțeam nemulțumirea lui adâncă. El venise la mine cu o nevoie.

După câteva minute s-a aplecat și m-a privit atent. „Domnule Lee“, a zis, „vreau să-mi spuneți ce înseamnă libertate totală. Nu aștept răspunsul dumneavoastră astăzi. Vreau să vă gândiți și să vă rugați pentru acest lucru. Dumnezeu mi-a spus că dumneavoastră puteți să-mi dați răspunsul de care am nevoie“.

Am rămas foarte uimit. L-am asigurat că mă voi ruga. Am plecat spre cameră, puțin necăjit și încercat de o oarecare neliniște. Ce aș putea eu oare să-l învăț pe acest mare învățat?

Curând mi-am reamintit că răspunsul va veni de la Cristos, nu de la mine și am fost mângâiat.

Două zile mai târziu ne-am revăzut în salonul vechi și încărcat de istorie. Cu o privire plină de speranță, el s-a așezat în același balansoar.

Înainte de a începe convorbirea am păstrat câteva momente de tăcere. În cele din urmă am spus:

– Răspunsul este atât de simplu că nici nu-mi vine să vi-l dau; cu toate acestea cred că este de la Domnul.

– Știu că este de la Domnul, a replicat el. Să-l auzim. Sunt gata.

– Ei bine, lucrurile stau așa: dacă Isus te eliberează, ești liber cu adevărat. Asta înseamnă libertate *în* mijlocul problemelor tale, nu *din*.

A închis ochii, s-a lăsat pe spate în balansoarul său și, după câteva secunde a îngăimat:

– Mai spune o dată.

– Dumnezeu vrea să te facă liber acolo, în situația în care te afli, nu să te elibereze din ea, am replicat eu.

– Mai spune o dată!

Am repetat gestul.

Cu lacrimile jucându-i în ochii lui negri, mi-a luat mâna și a strâns-o în mâinile lui puternice, maronii.

– Accept. Acesta este adevărul de care am nevoie: libertate *în* orice circumstanță, nu libertate *din* orice circumstanță. Mulțumesc.

Cu o privire plină de pace a continuat:

– Da, voi face. Voi accepta ce trebuie acceptat și am să-mi găsesc libertatea în mijlocul necazurilor.

A plecat din salon cu pas hotărât.

Mai târziu am descoperit cât de frumos a lucrat Duhul Sfânt. Acest om se afla într-o situație familială delicată, din care nu vedea nici o ieșire. Dumnezeu i-a arătat că pacea de care avea nevoie era înăuntrul lui, în atitudinea sa față de situația în sine. Printr-o serie de evenimente uimitoare, Dumnezeu a lucrat în mod miraculos, mai presus de gândirea noastră.

Întreaga săptămână a fost plină de miracole. Când a sosit momentul plecării, Domnul C. și cu mine am mers

într-o trăsură la gară. Am împărtășit împreună bogatele experiențe ale săptămânii. Părtașia noastră în Cristos a fost foarte strânsă. În timp ce trenul se apropia de gară, s-a întors brusc spre mine și a spus:

– Știi ce înseamnă „Isus este Domnul” cu adevărat?

Simțind că avea o explicație personală, am întrebat:

– Ce înseamnă?

– Ei bine, „Isus este Domnul” înseamnă că El este Stăpânul, Posesorul și Deposedatorul!

Mai târziu, noaptea, m-am gândit la ceea ce îmi spusese. E. Stanley Jones rostea adesea: „Isus este Domnul” ținând trei degete ridicate. Domnul C. numea aceste trei degete: Stăpân, Posesor, Deposedator. Mi-am amintit cuvintele lui Iov: „*Domnul a dat și Domnul a luat – binecuvântat fie Numele Domnului*” (Iov 1.21).

Mărturia lui Iov venea după ce pierduse totul. A suportat pagube, întrebări, neînțelegere, suferință trupească. Dar a avut tăria să slăvească Numele Domnului. Cu toate că Dumnezeu l-a deposedat de tot ce avea, Dumnezeu nu l-a dezmoștenit. Lucrul cel mai de preț a rămas – relația lui cu Dumnezeu.

Isus este Domnul! Iată Marele Centru al ciclului unei trăiri victorioase. Cuvântul-cheie al fiecăruia din aceste patru versete din Psalmul 37 este: „În Domnul.” Dedică-te Domnului! Încrede-te în Domnul! Desfătează-te în Domnul! Odihnește-te în Domnul! Psalmul acesta conturează o imagine sacramentală a vieții; totul trebuie să fie făcut pentru Domnul. Tot ceea ce suntem și ceea ce facem trebuie să răspundă afirmativ întrebării: „Este Isus Cristos centrul?”

E. Stanley Jones spune că fie Isus este Domnul tuturor lucrurilor, ori nu este Domn deloc. Nu putem să spunem: „Isus înseamnă totul pentru mine”, dacă centrul vieții noastre este altul.

Dacă Cristos nu e, nimic nu e. Centrul vieții ne controlează întreaga viață, așa cum butucul controlează roata.

Isus este Domnul a fost crezul Bisericii Primare, și, de la Înviere, este marele leit-motiv în simfonia Împărăției lui Dumnezeu. Lucrul acesta rămâne valabil și pentru generațiile de astăzi. Dacă Isus este Domnul, viața are sens. El face diferența între victorie și înfrângere, între speranță și disperare, între moarte și viață.

Prea multe curente filozofice sfârșesc într-o „spaimă de neant”. Incapacitatea de a comunica este una din problemele cele mai mari ale existențialismului. Ca într-un coșmar, omul vrea să strige, dar nu are glas. Isus Cristos ne dă un glas, un scop, un centru prin faptul că El este Glasul, Scopul, Centrul.

Tânărul bogat a venit alergând la Isus. *„Bunule Învățător, a întrebat el, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”* (Mc. 10.17). Era cu adevărat necăjit, dorea un răspuns.

Isus S-a uitat la el cu dragoste; ar fi vrut să-l facă fericit, să intre în viața lui. Dar tânărului îi lipsea un lucru – supunerea față de Cristos. Trebuia să renunțe la tot ceea ce avea pe pământ. Cristos l-a atins în punctul său sensibil când a spus: *„Du-te, vinde... Apoi vino, și urmează-Mă”* (v. 21). Tânărul a plecat întristat de tot. Centrul lui era însăși persoana sa. Cuvintele lui Cristos pretindeau o schimbare de direcție, o cruce pe care tânărul nu era dispus să o poarte.

Tot ceea ce dedicăm aparține Crucii; încrederea noastră este în întregime în Cruce, desfătarea noastră este în Cruce. În Galateni 6.14, Pavel scrie: *„În ceea ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume.”* Odihna noastră, de asemenea, se află în lucrarea terminată de Cristos la Cruce, deoarece: *„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru”* (2 Cor. 4.10).

Prin El *„avem viața, mișcarea și ființa”* (Fapte 17.28). Prin El creștem, *„în omul dinăuntru”*. În El ne descoperim propriul potențial și ne urmăm calea într-un „crescendo

divin" până în ziua desăvârșirii. El ne vindecă rănile, ne ajută în slăbiciunile, complexele, eșecurile, neputințele noastre.

Romani 8.11 spune: *„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Cristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Sfânt Care locuiește în noi.”*

Duhul Sfânt este forța cea mai creativă din lume.

Când Isus este Domn, El ne conduce în relațiile noastre interumane. El ne controlează familiile, prietenii, atitudinile și activitățile. Când Domnul înviat l-a întâlnit pe Petru la țarm, ucenicul era necăjit din cauza lui Ioan. El l-a întrebat: *„Doamne, dar cu acesta ce va fi?”* (Ioan 21.21). J. B. Philips traduce răspunsul lui Cristos astfel: *„Dacă dorința Mea este ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu trebuie să Mă urmezi!”* (v. 22). Această frază pune capăt multor probleme apăsătoare: „Tu trebuie să Mă urmezi”. Orice atitudine, orice legătură, orice tranzacție care ne oprește să-L urmăm pe Cristos, trebuie îndepărtată. *Isus este Domnul* Care ne conduce pe cărarea strâmtă spre viața veșnică. Nu mai încape nici un bagaj în plus.

Cine cunoaște oare mai bine decât Duhul Sfânt slăbiciunile noastre? El lucrează continuu ca să ne perfecționeze. J. B. Philips traduce 2 Corinteni 4.7, 5 astfel: *„Comoara aceasta neprețuită o purtăm, vorbind astfel, în niște vase de lut pentru a arăta puterea splendidă care îi aparține lui Dumnezeu, nu nouă. Pentru că Îl predicăm pe Domnul Isus Cristos, nu pe noi înșine.”*

Într-o eră a umanismului, Duhul Sfânt ne învață că El este Gazda universului. Noi suntem, pur și simplu, musafirii Săi. Totuși El ne permite să purtăm această comoară în trupurile noastre pământești, pentru ca să ne aducă aminte întotdeauna de dependența noastră față de Dumnezeu.

Care este diferența? Ascultați continuarea pasajului anterior: *„Suntem încolțiți... dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți, trântiți jos, dar nu omorâți!”* (4.8-9). El ne dă puterea de a merge mai departe.

Cu câțiva ani în urmă, obligațiile mele pastorale obișnuite includeau vizite acasă la enoriași. Într-o seară, luam

cina cu familia mea, și eram preocupat de vizita pe care o plănuisem. Dintr-o dată, fiul nostru cel mai mic a spus: „Tată, chiar trebuie să pleci din nou în seara asta?”

Întrebarea lui mi s-a înfipt ca un cuțit în inimă. Nu, nu trebuia să mă duc neapărat în seara aceea în vizită. Am decis că cel mai important lucru pentru mine era să rămân acasă cu familia. A fost o ușurare să renunț la planul meu și să mă bucur de o atmosferă relaxată în mijlocul celor dragi. Împărăția Lui va merge mai departe pentru că Isus este Domn, nu eu!

Ciclul trăirii victorioase ne aduce un duh de învățare. În acest fel, inima noastră se eliberează de ea însăși, de dorințele proprii. Vom câștiga echilibru și o siguranță lăuntrică, și vom fi în măsură să împlinim porunca Lui Cristos de *a merge*, de *a face* și de *a spune*.

Când Isus este Domnul, pătrundem înțelesul profund al imnului:

*În lucrarea la care mă cheamă dragostea Sa
Nu există limite, nici îngrădiri,
Inima mea a învățat în taină adevărul
Care-i face slobozi pe copiii Săi:
O dragoste, de sine-jertfitoare,
Înseamnă libertate.*

Anna. L. Waring

Aventura vieții în ciclu nu se sfârșește niciodată. Vor exista noi bucurii și noi descoperiri. Acest concept total ne arată cum este viața când umblăm cu Isus Cristos. O viață palpitantă, pasionantă în Duhul.

Fie ca aventura ta cu Cristos să fie de neuitat! Într-o zi vom discuta despre aceasta cu Domnul nostru minunat, Care este Centrul tuturor lucrurilor; pentru că *„El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel dintâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El”* (Col 1.17-19).

Isus este Domnul!

Dă rezultate

Dintre toate provocările pe care mi le rezervă ocupația de părinte, răbdarea de a urma toate instrucțiunile este cea mai mare. Cei mai mulți dintre părinți preferă să asambleze noua jucărie a copilului lor din experiență sau, mai simplu, pe ghicite. Dar, dacă vom citi cu atenție instrucțiunile, în curând perseverența ne va fi răsplătită. Când noul avion asamblat zboară prin curte, părintele și copilul au un sentiment de bucurie: „Ce mai? Am reușit!”

Cu toții ne dorim o viață împlinită. Ciclul unei trăiri victorioase dă rezultate. Este un set de instrucțiuni bazate pe adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. El ne deschide drumul spre un nou nivel de trăire sfântă.

De la amvon, am avut prilejul să împărtășesc ciclul unei trăiri victorioase multor oameni. În cadrul activității pastorale am predicat despre ciclul unei trăiri victorioase cel puțin o dată pe an. Rezultatul s-a repetat în multe vieți, în mod individual.

O femeie în vârstă participa la serviciile de duminică-dimineața cu credincioșie, dar, din cauza sănătății precare, nu venea și la celelalte servicii. Era văduvă de câțiva ani buni. Când îi trăia bărbatul, acesta avea grijă de toate nevoile ei. După moartea lui, a devenit mult mai retrasă.

La scurtă vreme după ce predicasem despre ciclul unei trăiri victorioase, m-am dus să o vizitez. Ce am auzit mi se părea incredibil: femeia era la pian și cânta cu entuziasm un imn creștin.

Am așteptat până a terminat prima strofă, după care am bătut la ușă. Eram curios să aflu motivul acestei bucurii, într-o casă de obicei așa de liniștită. Ea a venit la ușă purtând pe chip ceva din strălucirea muzicii.

Uimit am spus:

– Nu credeam că știi să câști așa de bine. Mi-a plăcut foarte mult!

– Intră, pastore, și o să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat, a spus ea închizând ușa după mine. Când ai predicat despre „ciclu”, am știut că, în predica dumitale, era ceva numai pentru mine. De când a murit soțul meu mi-am dus viața mai mult în virtutea inerției. Însă am descoperit un nou adevăr și abia acum *trăiesc* cu adevărat.

S-a învățat pe scăunelul pianului și, plini de bucurie, am cântat un duet.

Dar sănătatea ei nu se îmbunătățea deloc. De fapt, după următoarea consultație, doctorul i-a spus că nu-și dă seama ce o mai ține în viață. Dar ea mi-a mărturisit că totul era încredințat Domnului. Ea se desfăta în ciclul unei trăiri victorioase, și acesta era un motiv bun pentru a trăi. Câțiva ani mai târziu mi-a scris: „Mesajul pe care l-ai predicat, frate Lee, din Psalmul 37 este încă viu în memoria mea. Astăzi pentru a doua oară am fost la biserică de la Crăciun, încoace dar, cu toată durerea și suferința mea, acele cuvinte binecuvântate nu-mi pot ieși din minte. «Cerul merită totul.»”

O dată ce adevărul ciclului devine un mod de viață, acțiunea lui continuă peste ani, indiferent de circumstanțe.

Doamna Lee și cu mine am fost rugați să vorbim la un banchet de ziua Sf. Valentin, într-o biserică din vecinătate. Mai târziu o tânără pe care nu o cunoșteam mi-a zis:

– Vreau să vă spun, frate Lee, că ciclul trăirii victorioase dă rezultate cu adevărat!

Am fost surprins să aud această mărturie înflăcărată de la o persoană străină.

– Unde ai auzit asta? am întrebat puțin nedumerit.

Ea și-a deschis Biblia la Psalmul 37, pe care și-l însemnase, și mi-a adus aminte de o întâlnire dintr-o tabără ținută în Norwalk, California, unde fusesem invitat și eu.

– Ai scos o tablă neagră și ai desenat un cerc, continuând să ne spui cum să trăim în mod victorios. M-am gândit bine la asta și am încercat să trăiesc conform ciclului. Acest lucru s-a întâmplat acum șase luni și, de atunci, viața mea s-a schimbat complet!

Cel mai plăcut moment al banchetului a fost atunci când am văzut fața strălucitoare a femeii și m-am bucurat împreună cu ea de faptul că a ajuns la un nou nivel de viață duhovnicească.

Împreună cu un prieten de-al meu, am petrecut multe ore în rugăciune pentru eliberarea sa spirituală. Ciclul fusese o parte importantă a timpului nostru de părtășie. Prin Cuvântul lui Dumnezeu și, în special, prin Psalmul 37, el a găsit multe răspunsuri pentru viața sa zbuciumată.

În încercarea de a-și găsi drumul, în mod înțelept, el a căutat ajutor la un profesionist. Într-o zi, în timpul întâlnirii noastre regulate, m-a surprins cu istorisirea celui mai recent consult medical.

– Indiferent dacă crezi sau nu, pastore, am luat această diagramă a ciclului și i-am arătat-o și doctorului.“

Am fost surprins. Cei mai mulți dintre pacienți nu ar fi avut curaj.

– Ce părere și-a făcut? l-am întrebat eu.

– Doctorul s-a uitat la diagrama ciclului și eu i-am explicat ceea ce a însemnat ea pentru mine; el a spus: „Acesta este un adevăr din punct de vedere psihologic și pare să fie un lucru extraordinar“. Eu am zâmbit și i-am atras atenția încet că întregul principiu a fost găsit în Biblie, în Psalmul 37!

Odată am mers într-o cameră de spital, unde o tânără stătea întinsă pe spate cu un picior rupt prins într-o atelă. O mână era de asemenea ruptă; în plus, pacienta acuza dureri serioase de cap. Mașina în care se deplasa fusese lovită de un tren, iar tânărul șofer murise pe loc. Am înălțat o rugăciune de mulțumire pentru că această fată era în

viață. Făcea parte dintre noii-converțiți și radia de bucuria credinței sale.

Câteva zile mai târziu, când i-am făcut din nou o vizită, atenția mi-a fost atrasă de un afiș atârnat pe ușa. Desenul acesta, pe care îl avea tot timpul înaintea ochilor, era diagrama ciclului unei trăiri victorioase; unul dintre prieteni o desenase pentru ea.

– Linda, i-a spus prietenul, de asta ai nevoie acum mai mult decât orice!

Cu sinceritate, ea a admis că era adevărat, după care a adăugat:

– Pastore, mi-a ridicat moralul și mi-a distras atenția de la eul meu. Este cea mai bună rețetă!

Câțiva ani după războiul din Vietnam, un tânăr veteran din biserica mea mi-a cerut să ne întâlnim. Stătea în fața biroului meu frământat de problemele casei, familiei și de anumite complexe pe care numai veteranii le-ar putea înțelege. L-am lăsat să se descarce și l-am întrebat dacă ciclul unei trăiri victorioase îi este familiar. Am luat o mică bucată de hârtie pe care era printată diagrama și i-am explicat-o. Apoi l-am întrebat:

– Ai fost umplut cu Duhul Sfânt?

A rămas tăcut pentru câteva secunde. Cu toate că fusese crescut în biserică și fusese disciplinat în armată, din punct de vedere spiritual era extrem de indisciplinat.

– Nu, pastore, nu cred că l-am cerut vreodată Duhului Sfânt să preia controlul vieții mele, a spus el cu sinceritate. Eu am fost centrul.

I-am explicat ce înseamnă ca Isus să fie Domnul vieții lui: Eul trebuie crucificat. Este necesară o eliberare conștientă, un act de voință.

Mintea i-a fost luminată. A acceptat și s-a predat Duhului Sfânt, mărturisindu-și nevoia în rugăciune. Bineînțeles că Duhul Sfânt a venit, și bărbatul a ieșit din biroul meu bucurându-se în Domnul. Câteva zile mai târziu l-am întâlnit la sfârșitul serviciului divin. Mi-a strâns mâna cu căldură și mi-a spus:

– Pastore, dă rezultate!

Un membru din biserica mea scăpase ca prin urechile acului dintr-un accident de mașină. Automobilul nou-nouț fusese făcut praf. Era un miracol că omul supraviețuise.

– Aveai centura de siguranță? l-am întrebat.

– Bineînțeles că o aveam! a răspuns el. Dar lasă-mă să-ți spun cum ciclul unei trăiri victorioase despre care ai predicat m-a ajutat în acest accident care era să-mi fie fatal. După impact, am derapat de-a lungul intersecției. Când, m-am oprit și mi-am dat seama că nu eram rănit grav, dar din mașina mea nouă și strălucitoare nu se mai putea alege nimic. În aceste prime secunde de buimăceală, am lăsat întreaga situație în mâna Domnului cu un calm desăvârșit, care nu putea să vină decât de la Cel de Sus.

De fapt am rămas așa de calm, încât am fost în stare să-l ajut pe celălalt bărbat implicat în accident să-și facă raportul. El era foarte supărat și nervos.

În ziua următoare l-am sunat acasă ca să văd ce face și l-am ajutat în punerea la punct a hârtiilor necesare. S-a uitat la mine uimit și a întrebat: „De ce faci astea pentru mine? Ai tot dreptul să mă urăști!”

Apoi s-a ivit ocazia de a-i explica ce înseamnă Isus Cristos și pacea Sa pentru mine. Și, pastore, a adăugat el, ciclul era acolo, în mintea mea exact la momentul potrivit, și nu am avut nici un minut de neliniște în tot timpul acestei experiențe!

Probabil asta a vrut să spună Will Huff când a vorbit despre „harul la vremea potrivită” (din Evr. 4.16). Dă rezultate!

Un minunat exemplu de trăire victorioasă se găsește în cartea lui Habacuc. Profetul s-a uitat în jur și a văzut asuprirea poporului său; și-a ridicat privirile și a văzut caracterul tainic al lui Dumnezeu; s-a uitat în interiorul său și a văzut o credință vie. Ca și pentru David, credința a fost suportul lui în această lume rea.

Ultimele trei versete ale acestei mici profeții conțin una dintre cele mai frumoase poezii din toate timpurile. De asemenea, ele constituie una din cele mai puternice declarații de credință scrise vreodată, o mărturie emoționantă a ciclului unei trăiri victorioase:

„Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeuul mântuirii mele! Domnul Dumnezeu este tăria mea; El îmi face picioarele ca ale cerbilor, și mă face să merg pe înălțimile mele.” (Hab. 3.17-19)

Domnul nu numai că dă tărie, dar și întărește.

În timp ce ne dedicăm, ne încredem, ne desfătăm, și ne odihnim în Domnul, ne este permis să ne avântăm pe piscurile harului și dragostei lui Dumnezeu, împărțind aceste „locuri cerești” cu Domnul nostru Isus Cristos, *„mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor”* (Ef. 1.21).

Eternul Psalm 37

De la prima ediție a *Ciclului unei trăiri victorioase* în 1971, s-au ivit multe posibilități pentru ca Psalmul 37 să lucreze în viețile noastre. Am vorbit despre aceste experiențe în cartea pe care am scris-o în 1993 intitulată *În slujba harului*. Dar ni s-a părut potrivit să revenim cu câteva relatări și în ediția aceasta.

Mesajul *Ciclului unei trăiri victorioase* este veșnic.

Aceste cuvinte, scrise de un prieten în 1971, pot descrie și experiența altor oameni:

„Când am terminat de citit Ciclul unei trăiri victorioase, cu greu am putut să-mi stăpânesc bucuria. Voi ați exprimat ceea ce eu crezusem și experimentasem încă de pe vremea când mă aflam la un colegiu nazarinean. Oricum, niciodată nu am mai citit asemenea adevăruri, și nici nu am fost în stare să le exprim atât de frumos ca voi.

Ați eliminat din prezentarea vieții victorioase toți termenii și formulările greu de înțeles. Ceea ce descrieți voi este un mod de viață accesibil oricui, o doctrină care dă rezultate. Cred că prin interpretări ca ale voastre, Cristos și Biblia continuă să fie relevante în societatea noastră supusă permanent schimbărilor. Sunt convins că în conceptele detaliate de cartea voastră putem găsi stabilitate pentru a rezista șocurilor viitoare.”

Numai harul lui Dumnezeu ne-a permis să trăim până la sfârșit Psalmul 37, chiar atunci când neliniștea încerca să preia controlul. Aceste fraze au devenit indicatoare pentru viețile noastre pline de Duhul Sfânt:

„Dacă nu poți schimba un lucru, încredințează-l Domnului.“

„Isus este Domnul, Stăpânul, Posesorul, Deposedatorul.“

„Neliniștea este o degradare spirituală.“

„Nimic nu Îi face plăcere lui Dumnezeu mai mult ca lauda noastră.“

„Nu vă obosiți în neînțelegeri, fiți neobosiți în fapte.“

„Încrederea, atunci când nu înțelegem, Îi face plăcere Tatălui nostru ceresc.“

Recent am sărbătorit 55 de ani de căsnicie. La întrunirea familiei, nepotul ne-a întrebat care este secretul mariajului nostru fericit. Dragoste reciprocă și respect, plus rugăciunea comună pentru călăuzirea lui Dumnezeu în luarea deciziilor constituie pietre pentru fundația unui mariaj solid. Ne-am adus aminte cu drag de primele zile – bune și rele.

În primul nostru an de căsătorie, am învățat secretul „încrăderii și ascultării“. Ne-am rugat mult pentru hrana noastră. În locul în care am păstorit prima oară ni s-a dat doar un amvon. Ca niște păsări de pradă, ne tot uitam în calea poștașului, sperând ca cineva să se simtă îndemnat să ne trimită ceva bani. Pe vremea aceea, soțiile pastorilor erau casnice. Pe genunchi, am învățat că Dumnezeu poartă de grijă, dar, de asemenea, că există multe lucruri pe care nu ni le putem permite. Este o lecție pe care nu am uitat-o niciodată. Cu cât ai mai puțin, cu atât ai mai puțin de protejat.

După întoarcerea din India, în 1959, am învățat din nou să nu ne mai facem griji, ci să ne încredem numai în Dumnezeu. Am adus cu noi trei copii și un balansoar. Nu aveam nici casă, nici mașină. Au fost zile când îndoielile s-au năpustit peste noi, precum păsările de pradă asupra jertfei lui Avraam. A trebuit să rezistăm tentației de a ne îngrijora și să învățăm să ne punem încrederea cu tărie în Domnul. La timpul potrivit, Dumnezeu S-a îngrijit de toate.

Într-o zi, o lumină puternică a strălucit în inimile noastre care erau în așteptare și Duhul Sfânt ne-a șoptit: „Astăzi aveți acordul Meu.“ Planurile lui Dumnezeu se descoperă într-un mod surprinzător. Am păstorit Prima Biserică Nampa, Idaho, pentru șase ani buni după care a urmat un pastorat lung, la Prima Biserică Nazarineană în Pasadena, California.

Câțiva ani mai târziu am primit un telefon de la o doamnă care a comandat un număr de cărți (Ciclul), urmând să le folosească, de fapt, ca ghid de studiu pentru un grup cu totul special, format la școala Robert Schuller Crystal, unde predă. „Poate ai dori să știi, a spus ea. Predau un curs pentru pacienții cu cancer și am găsit răspunsurile la nevoile noastre în cartea ta.“

Un prieten doctor ține un număr mare de exemplare ale cărții mele în biroul său pentru a le da pacienților ale căror nevoi sunt altele decât cele fizice.

Ciclul unei trăiri victorioase a fost tradus în câteva limbi, cea mai recentă fiind limba hindi, limbă vorbită în India de milioane de oameni. Psalmul 37 își va întipări adevărul de foc în multe inimi care Îl caută pe Dumnezeu.

Câțiva ani după ce și-a luat licența la Seminarul Teologic Fuller, un prieten de-al meu a înființat o biserică într-o comunitate montană. Cât timp a fost membru în Prima Biserică Pasadena s-a familiarizat cu ciclul unei trăiri victorioase. Având licență în psihologie, își câștiga existența în Bishop, California, profesând consilierea spirituală. Le-a prezentat băștinașilor americani din biserica sa cartea *Ciclul unei trăiri victorioase*, iar ei au fost entuziasmați. A comandat 50 de cărți și a ținut un seminar special cu ei. În cultura americană originară, cercul este simbolul gândirii, al înțelepciunii. Au găsit că ciclul unei trăiri victorioase are legătură cu gândirea lor, cu felul lor de a înțelege lumea. Extraordinar!

Cele 444 de zile pe care fiul nostru, Gary, le-a petrecut ca ostatec în Iran au fost cu adevărat zile de încredere.

„Dacă nu poți schimba un lucru, încredințează-l Domnului!“ De atâtea ori am spus aceste cuvinte predicând despre ciclu! Când Hazel a primit într-o zi un telefon de la un reporter care ne solicita un interviu, ea știa că acesta era ultimul lucru pe care îl doream. Dar reporterul a spus: „Am citit această carte și m-am întrebat dacă încă mai dă rezultate în zilele noastre.“ Da, am acceptat acel interviu. Și încă mai dă rezultate!

De asemenea, am pus un steag american în fața casei ca simbol al încrederii mele. Am învățat pe parcursul aceluia an greu „să facem lucrul următor“ pur și simplu. Dumnezeu ne-a purtat de grijă.

Când s-au întors ostaticii, pe 20 ianuarie 1981, eram fericiți că avusesem încredere chiar atunci când nu înțelegeam ce ni se întâmplă. Nu o să înțelegem niciodată toate experiențele prin care ne trece Dumnezeu. Dar El ne promite că nu ne va lăsa singuri.

Acum șase ani Gary a suferit o operație de cancer la coloană. Din cauza aceasta, voiajurile sale ca angajat al Departamentului Statelor Unite au încetat. Astăzi se confruntă cu multe schimbări în modul său de viață. Inimile noastre au strigat atunci: „De ce?“ După încercarea pe care a suferit-o în Iran, de ce asta? Cerul a tăcut. Nu avem nici un răspuns. Învățăm să acceptăm ceea ce nu înțelegem. De câte ori nu am uitat titlul unei cărți recente a lui Robert Schuller *Viața nu este corectă întotdeauna, dar Dumnezeu este bun!*

Șocul pensionării a necesitat un har și o încredere deosebită. Pastoratul înfloritor din Pasadena a făcut ca, în condițiile inactivității, viitorul necunoscut să ni se pară palid și plictisitor. Dar știind că a fost voia lui Dumnezeu și timpul potrivit, noi am ascultat.

Apropo de surprize! Datorită lucrării de mare anvergură „Casete pentru Cristos“, în ultimii zece ani am mers în toată lumea, având foarte multe întâlniri în aer liber.

Încrederea și ascultarea sunt cuvinte mici, dar conțin secretul trăirii victorioase.

Trebuie să rămânem apropiați de Duhul Sfânt și să auzim șoapta Lui: ***„Iată drumul, mergeți pe el!”*** (Is. 30.21). Nu știm niciodată ce se află după colț, dar știm *cine* este acolo.

Și așa vom continua să ne dedicăm, să ne încredem, să ne desfătăm, să ne odihnim până când lumea se va sfârși. Isus a spus în Ioan 14.1-3: ***„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”***

Într-o zi, când masa noastră în Împărăția lui Dumnezeu va fi gata, când camera noastră va fi pregătită, El va veni să ne ia.

